

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3Tk/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118206148
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1118206148.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho a prísediacich JUDr. Dariny Peťovskej a Ladislava Potoczkeho v trestnej veci vedenej proti obžalovanému N. C., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.10.2018 v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

N. C. J. V. Y. C. S. O., nar. XX.XX.XXXX M. J., J., trvale bytom K.L.B. X, A., prechodne bytom Q. X, A.P.M., štátny občan Slovenskej republiky, indickej národnosti, vo väzbe od 07.10.2017

sa podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 04.04.2018, č. k. 1 Kv 50/17/1100-65, pre skutky právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 07.10.2017 v skorých ranných hodinách v časovom rozmedzí od 02.10 hodine najneskôr do 02.20 hodine v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí č. 10 na cestnej komunikácii pred budovou Veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom útoku na jeho osobu zo strany poškodených A. A.P.R., M. E. a ďalšej osoby K. a následne počas fyzického konfliktu a trvajúceho útoku zo strany poškodených A. A., narodeným XX.XX.XXXX a M.Y.F. E., narodeným XX.XX.XXXX, ktorí boli pod výrazným vplyvom alkoholu, vytiahol z vrecka nôž lesklej kovovej farby s hnedou rukoväťou celkovej dĺžky 24 cm, s dĺžkou čepele 10,5 cm, pričom sa jednalo o jeden z dvoch nožov, ktoré mal pri sebe a tento použil rôznou silou a prudkosťou proti poškodeným, ktorým opakovane mieril do oblasti hlavy, krku, tváre a hrude, pričom títo neboli ozbrojení žiadnou zbraňou, uvedeným konaním, poškodenému A. A. spôsobil úzku (čiarovitú) mierne hlbšiu odreninu v ľavej spánkovo-záhlavovej oblasti vlasatej časti hlavy, dve povrchové bodno-rezné rany v oblasti prednej časti hornej polovice pravej ušnice a dve bodné rany krku, jednu s bodným kanálom približne 4 cm smerujúcim šikmo doprava dopredu dolu do ľavého kývača hlavy a svalstva krku, so zakrvácaním v okolí a druhú s bodným kanálom približne 10 cm smerujúcu takmer priečne doprava a mierne dozadu do tkanív pravej strany krku, s prebodnutím ľavej a pravej strany hltana, porušením (neúplným prerezaním) steny pravej vnútornej krčnice, takmer úplným porušením (prerezaním) steny pravej vnútornej hrdlovej žily, úplným prerušením (prerezaním) pravého blúdivého nervu a neúplným porušením pravého kývača hlavy, s výrazným zakrvácaním okolitých tkanív, najmä vpravo, bodné rany na krku s poranením ciev a výrazným krvácaním navonok vyvolali u poškodeného A. úrazovo-krvácavý šok, ktorý bol bezprostrednou príčinou jeho smrti,

poškodenému M. E. spôsobil tržno-zmliaždenú ranu dĺžky 2 x 1 cm v strede brady, povrchovú reznú ranu na ľavej strane brady dĺžky približne 3 cm a plytkú bodnú ranu hrudníka dĺžky približne 2,5 cm napravo od rukoväte hrudnej kosti, bez práceneschopnosti, pričom poškodený M. E. pod vplyvom opísaných udalostí a spôsobených zranení prežil akútnu reakciu na stres, pričom poranenie na tvárovej časti hlavy spôsobil obžalovaný M. E. v čase, kedy obžalovaný z miesta prvotného konfliktu s poškodenými odchádzal a poškodený M. E. sa za ním rozbehol a aj ho dobehol kričiac na obžalovaného, a obžalovaný, ktorý bol k poškodenému chrbtom tak konal bezprostredne po tom, čo poškodený M. E. obžalovaného s uvedeným verbálnym prejavom dobehol, na čo sa obžalovaný v domnení a z obavy opakovaného útoku na jeho osobu otočil a na poškodeného sa zahnal nožom,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku sa poškodení:

- V. A., N.. XX.XX.XXXX, C. A. Y.S. X, A. - W.,

- V. A., N.. XX.XX.XXXX, C. A. Y.S. X, A. - W.,

- Q. A., N.. XX.XX.XXXX, C. A. Y.S. X, A. - W.,

- K. A., N.. XX.XX.XXXX, C. A. B.Á. XX, A.,

- Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 35942436,

so svojimi nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 05.04.2018 doručená obžaloba prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 04.04.2018, č. k. 1Kv 50/17/1100-65, na obvineného N. C. pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona a zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1, § 155 odsek 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného N. C., poškodeného M. E., svedkov F. K., B. K., Ľ. T. K., P. V., B. S., V. N., R. V., V. F., B. B., Q. C., čítaním zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania za podmienok upravených v § 263 odsek 1 Trestného poriadku (so súhlasom obžalovaného a prokurátora), a to svedkov F. W., V. V., V. S., P. L., J.. R. C. a utajeného svedka „V. K.“, výsluchom znalcov MUDr. Romana Kuruca, PhD. (znalec z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Súdne lekárstvo /toxikológia, alkoholológia, sérohematológia/), prof. MUDr. Jozefa Lohnerta, CSc. (znalec z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Chirurgia), MUDr. Denisy Mészárosovej (znalkyni z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Psychiatria) a Mgr. Oľgy Tomišovej (znalkyni z odboru: Psychológia, odvetvie: Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých), ako aj čítaním nimi písomne vypracovaných znaleckých posudkov postupom podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku, a to znaleckých posudkov č. 12/2018, 8/2018 zo dňa 28.02.2018 (č. I. 371 - 428), č. 280/2017 zo dňa 15.11.2017 (č. I. 517 - 532), č. 1/2018 zo dňa 22.01.2018 (č. I. 540 - 561) a č. 5/2018 zo dňa 24.01.2018 (č. I. 565 - 592), ďalej čítaním znaleckých posudkov KEÚ PZ v Bratislave, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/14158 zo dňa 20.07.2018 (č. I. 1198 - 1200), KEÚ PZ, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12231 zo dňa 10.01.2018 (č. I. 483 - 487), KEÚ PZ, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12231 zo dňa 18.01.2018 (č. I. 488 - 495), KEÚ PZ, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12231 zo dňa 28.02.2018 (č. I. 496 - 501), KEÚ PZ, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/14158 zo dňa 20.07.2018, znaleckých posudkov č. 51/2017 zo dňa 27.12.2017 (č. I. 434 - 436) a č. 47/2017 zo dňa 20.11.2017 (č. I. 473 - 475), vypracovaných RNDr. Jozefom Valuchom, CSc. (znalec z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Toxikológia), ako aj čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku,

a to zápisnice o rekonštrukcii veci spolu s fotodokumentáciou (č. I. 132 - 140), zápisnice o preverke výpovede na mieste spolu s fotodokumentáciou (č. I. 105 - 130), správy z pitvy (č. I. 370), správy o prehliadke mŕtveho tela (č. I. 437 - 439), záznamu z pitvy s fotodokumentáciou (č. I. 441 - 469), zápisnice o prehliadke tela poškodeného M. E. s fotodokumentáciou (č. I. 595 - 601), zápisnice o prehliadke tela obžalovaného N. C. s fotodokumentáciou (č. I. 602 - 610), potvrdenia o odňatí zbrane a zápisnice o zaistení veci s fotodokumentáciou (č. I. 613 - 619), zápisnice o vydaní veci s fotodokumentáciou (č. I. 624 - 653), zápisnice o vydaní veci s fotodokumentáciou (č. I. 620 a 623), ambulantnej správy - nálezu (č. I. 661 - 663), ambulantnej správy - nálezu (č. I. 667), zápisnice o obhliadke miesta činu a jej opisu spolu s fotodokumentáciou (č. I. 668 - 695), zápisnice o obhliadke miesta činu a jej opisu spolu s fotodokumentáciou (č. I. 696 - 704), úradného záznamu o rozobratí zaisteného noža s fotodokumentáciou (č. I. 705 - 708), úradného záznamu - množstvo alkoholu u obžalovaného (č. I. 832), výsledkov dychových skúšok (č. I. 833), úradného záznamu - množstvo alkoholu u poškodeného M.Y.F. E. (č. I. 834), výsledkov dychových skúšok (č. I. 835), spisu k udeleniu štátneho občianstva (č. I. 900 - 988), v časti listiny ohľadne možných záznamov k trestnej alebo obdobnej činnosti v Indii, výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, odpisu registra trestov obžalovaného, výsledkov lustrácií v ZVJS, GP SR, STA, a napokon aj prehratím obrazových záznamov podľa § 270 odsek 2 Trestného poriadku, a to kamerového záznamu (č. I. 740) - zabezpečeného orgánmi činnými v trestnom konaní z veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko (Ambasáda SRN - dva záznamy - 2x CD), obrazového záznamu (č. I. 853) zabezpečený z veľvyslanectva USA Bratislava, kamerového záznamu (č. I. 821) zabezpečeného z veľvyslanectva Britského kráľovstva - dva záznamy, kamerového záznamu (č. I. 808) z Botelu Gracia - dva záznamy, kamerového záznamu (č. I. 713) z Gunduličovej ulici zabezpečeného od Mestskej polície Bratislava a obrazovo-zvukového záznamu predloženého obhajobou zachytávajúceho zadržanie obžalovaného.

Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci sa skutok stal, tento by inak bol trestný /vykazoval by znaky trestných činov/ a že tento skutok spáchal obžalovaný, avšak pre existenciu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť, konkrétne pre splnenie podmienok nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona, nie je stíhaný skutok trestným činom. Inak povedané, pre absenciu protiprávnosti na základe konkrétnej okolnosti protiprávnosť vylučujúcej nemôže ísť o trestný čin v zmysle jeho definície upravenej v § 8 Trestného zákona. Logickým dôsledkom takéhoto záveru bolo oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku.

Pre úplnosť súd dodáva, že v tých skutkových okolnostiach, ktoré aj napriek vykonanému dokazovaniu pripúšťali alternatívne verzie, sa súd priklonil k verzii pre obžalovaného priaznivejšej, plne rešpektujúcej všeobecne uznávanú zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného).

S poukazom na dikciu § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd uvádza, že nepovažuje za rozporné s citovaným ustanovením, ak v rámci odôvodnenia tohto rozsudku nebude uvádzať podrobný obsah výpovedí obžalovaného, jednotlivých svedkov a znalcov. Zápisnice o hlavnom pojednávaní poskytujú ucelený obraz o ich výpovediach, pričom v rámci záverov o preukázaných skutočnostiach, ako aj v rámci právnych úvah súd, v prípade, že to bude nevyhnutné, na jednotlivé výpovede svedkov a znalcov a z nich vyplývajúce skutočnosti poukáže.

Pre zrozumiteľnosť používaných pojmov súd uvádza, že tam, kde v odôvodnení tohto rozsudku používa pojem čin, má na mysli skutok v procesnom zmysle slova (primerane viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.07.1992, sp. zn. 8 Tz 27/1992).

Z hľadiska skutkových zistení vyplývajúcich z procesu dokazovania, opierajúc sa o všetky vykonané dôkazy, možno konštatovať, že rozhodujúce skutočnosti určujúce skutkový základ obžaloby v podstate neboli (až na niektoré výnimky) medzi jednotlivými procesnými stranami sporné. Tieto však bolo potrebné v skutkovej vete upresniť a z tohto hľadiska doplniť o ďalšie objektívne zistené a preukázané skutočnosti, ktoré umožňujú utvoriť si komplexný obraz o všetkých skutkových okolnostiach, ktoré podliehajú právnomu posúdeniu konania obžalovaného, a to tak vo vzťahu k nebohému poškodenému A. A., ako aj k poškodenému M. E.. V tomto smere a s ohľadom na špecifiká prejednávanej trestnej veci považoval súd za nevyhnutné upraviť skutkovú vetu v tomto rozsudku, oproti jej popisu v samotnej obžalobe,

nakoľko iba tak bude skutok zodpovedať reálnemu stavu veci a konečnému právnenému posúdeniu zo strany súdu. Takýto postup súdu je v konečnom dôsledku odôvodnený tým, že existencia okolnosti vylučujúcej protiprávnosť je okolnosťou skutkovou (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.04.2013, sp. zn. 6 Tdo 12/2013, prípadne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.03.2018, sp. zn. 3Tdo/88/2017).

Sporným medzi procesnými stranami bolo celkové právne posúdenie zistených skutkových okolností, a to z hľadiska všetkých relevantných /do úvahy prichádzajúcich/ ustanovení Trestného zákona obsiahnutých tak v jeho osobitnej, ako aj všeobecnej časti.

Podľa obžaloby skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný, sa stali, tieto spáchal práve obžalovaný N. C., pričom žalované skutky sú trestnými činmi, a to konkrétne obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona spáchaný v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona. Tento záver obžaloba opiera o ten preukázaný fakt, že bodné a rezné zranenia poškodených A. A. a M. E. sú v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného N. C., ktorý pri vzájomnom konflikte s poškodenými použil proti týmto nôž, ktorý mal v danom čase pri sebe. Za dôležitú skutočnosť prokurátor považoval lokalizáciu jednotlivých rán u poškodených, kde poškodený A. bol zasiahnutý obžalovaným výlučne do oblasti hlavy a krku a poškodený E. bol zasiahnutý do tváre a hrudníka, teda obžalovaný mieril výlučne na miesta, kde sa nachádzajú pre život dôležité orgány. Poškodení pritom nemali žiadne obranné zranenia spôsobené nožom, resp. akékoľvek zranenia, ktoré by nasvedčovali vzájomnému súboju s osobou, ktorá má pri sebe nôž. Poškodený A. bol opakovane obžalovaným zasiahnutý do krku, pričom práve druhý zásah bol smrteľný. Podľa obžaloby z analýzy kamerových záznamov je zrejmé, že poškodený A. už v čase prvého zásahu do krku (s bodným kanálom 4 cm) od obžalovaného stál bokom a aktívne na neho neútočil. Po prvom zásahu bol evidentne otrasený až zaskočený situáciou, ktorá sa udiala a na túto nijakým spôsobom nereagoval. Následne bol zasiahnutý smrteľnou ranou na takmer totožné miesto s ešte väčšou prudkosťou a intenzitou, čomu zodpovedá dĺžka bodného kanála 10 cm, čo predstavuje celú dĺžku čepele noža. Pri uvedených bodných ranách sa obžalovaný nijakým spôsobom nebránil, resp. neodvracal útok zo strany poškodených. Vo vzťahu k poškodenému M. E. obžaloba poukázala na to, že hoci tieto zranenia nemali vážny charakter, možno konštatovať, že iba šťastnou náhodou a nezávisle od konania a vôle obžalovaného, nedošlo k závažnejšiemu zraneniu s prípadnými trvalými, resp. fatálnymi následkami. Obžalovaný pritom na menovaného poškodeného zaútočil v dvoch fázach, jednak pri spoločnom konflikte za účasti poškodeného A., ale aj v čase, keď ho poškodený E. chcel zastaviť pri odchode z miesta činu. Ako vyplýva z výsluchov svedkov, obžalovaný sa po poškodenom E. riadne zahnal nožom na úrovni tváre. Konanie obžalovaného tak možno označiť za neprimerané a neadekvátne k vzniknutej situácii. Pritom obžalovaný išiel do mesta už s vedomím, že má pri sebe dva relatívne veľké sklápacie nože a navyše boxer, ktoré nosil pri sebe pravidelne na svoju sebaobranu. To podľa obžaloby dokazuje, že bol na prípadný konflikt pripravený a v prípade potreby bol odhodlaný a najmä uzrozumený s použitím prinesených zbraní voči osobe, s ktorou sa dostane do konfliktu. Prokurátor sa ďalej argumentačne opiera o to, že vyvolanie a vznik konfliktu medzi obžalovaným a poškodenými sa nepodarilo jednoznačne objasniť. S vysokou pravdepodobnosťou fyzickému konfliktu predchádzal konflikt verbálny, čo vyplýva jednak z výpovede obžalovaného, ale aj z jeho gestikulácie pred poškodenými, kde je vidno, ako zdvíha obe ruky nad hlavu a až následne dochádza k fyzickému konfliktu medzi zúčastnenými. V tomto smere prokurátor pripustil, že práve poškodení boli prví, ktorí aktívne začali, resp. vyvolali konflikt, avšak veľmi podstatnou a nezanedbateľnou okolnosťou je podľa neho to, že obžalovaný prvotne verbálne reagoval na poškodených a aktívne sa do verbálnej potýčky aj zapojil. Podľa obžaloby sa síce ako najpravdepodobnejšia verzia javí tá, v zmysle ktorej bol konflikt vyvolaný poškodenými, čomu zodpovedá aj kamerový záznam (zachytávajúci miesto činu), z ktorého je zrejmé, že A. a E. sú výrazne aktívnejší v počiatkoch konfliktu s obžalovaným a tohto tlačia pred sebou až k bielemu vozidlu Range Rover zaparkovanému na rohu ulice. Je teda možné pripustiť, že obžalovaný sa spočiatku iba bránil, avšak od momentu pádu poškodeného A.L.E. na zem, kedy obžalovaný získal dostatok času, aby si z vrečka vybral nôž a tento otvoril, je to práve obžalovaný evidentne s nožikom v ruke, ktorý preberá iniciatívu a aktívne začína útočiť na poškodených. Podľa obžaloby dve na seba naväzujúce bodné rany nevykazujú znaky obrany, ale ide o agresívny útok, rovnako ako svedkami potvrdený útok nožom voči poškodenému E..

Podľa obžaloby bolo vyvrátené aj obhajobné tvrdenie obžalovaného, že si nepamätá na priebeh skutku z dôvodu ovplyvnenia alkoholom, a to so zreteľom na namerané hodnoty alkoholu v jeho dychu, ako aj

na výpovede svedkov, ktorí jednoznačne za najviac opitú osobu označili poškodeného E.. Obžalovaný nepripadal opitý ani svedkovi C., s ktorým po skutku komunikoval. V tomto smere prokurátor poukázal aj na obsah rozhovoru medzi obžalovaným a menovaným svedkom, ako aj na racionálne správanie sa obžalovaného po skutku, kedy pokojným krokom odišiel z miesta činu, zbavil sa noža a následne sa voľne pohyboval po meste. Podľa prokurátora neobstojí ani snaha obžalovaného vykresliť svoju osobu ako obeť, ktorá bola po obdobie života na Slovensku opakovane vystavená rasistickým útokom okolia. Ani jeden z popísaných útokov obžalovaného a jeho manželky nebol nahlásený na políciu, v dôsledku čoho neexistujú o tom žiadne záznamy. Obžalovaný a jeho manželka si pritom navzájom protirečia, keď tvrdia, že z dôvodu rasových útokov obžalovaný nechodil do spoločnosti, pracoval z domu a nepoužíval ani hromadnú dopravu, avšak následne uvádzajú, že obžalovaný sa štandardne chodil baviť do mesta, mal rád spoločnosť a ľudí. Prokurátor taktiež argumentoval tým, že správanie osoby, vyzbrojenej chladnými a útočnými zbraňami, ktorá sa pohybuje medzi ľuďmi a v prípade akéhokoľvek konfliktu tieto jednoznačne a rozhodne použije, je extrémne nebezpečné pre spoločnosť a nemožno ho bez objektívneho zhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov podradiť pod konanie v nutnej obrane.

Naproti tomu obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že pred tragickým incidentom, ktorý sa odohral dňa 07. októbra 2017, obžalovaný mierumilovne kráčal smerom k centru mesta, keď ho zrazu zastavili traja muži, začali ho strkať, biť a verbálne urážať s rasistickými slovami ako „terorista“ a „cigán“. Bol v šoku a zmätený, pretože ich nepoznal a nevedel, prečo na neho tak agresívne útočia. Kým ho bili, počul, ako ho urážajú slovami. Veľmi sa obával o svoj život, pretože bola tma, bol sám a útočníci boli traja. Bol slabý vzhľadom na operáciu chrbta a nemohol utiecť pred ich nenávisťnými útokmi voči nemu. Vyzerali vyšší, väčší a silnejší ako on. Kým sa snažil brániť rukami, bol silno poranený do hlavy, ľavej ruky, hrudníka a pravej nohy, v dôsledku čoho sa o svoj život začal obávať ešte viac. Potom sa mu nejako podarilo dostať sa k nožu v jeho vrecku, aby sa obrátil, kým oni ho stále bili. Poškodení vedeli, že má nôž, pretože s ním mával pred sebou, napriek tomu však pokračovali a bili ho, strkali a agresívne pohadzovali. Podľa obhajoby je z kamerového záznamu taktiež možné zistiť, že po tom, čo z miesta konfliktu odchádzal, beží k nemu jeden z tých troch mužov, aby na neho znova zaútočil. Počas útoku na neho nevedel, či niekoho poranil, pretože bola tma a až tak dobre nevidel. Keď ho polícia zatkla, bol v šoku, bol vydesený a nahneván a pýtal sa ich, prečo zatkli jeho a nie ľudí, ktorí na neho zaútočili. Až na druhý deň bol informovaný, že bol zatknutý z dôvodu, že počas útoku na neho prišiel o život jeden muž. Obžalovaný pri svojej obhajobe zdôraznil, že ako je vidieť na rozhodujúcom kamerovom zázname, on na nikoho neútočil, ani nikoho neprovokoval. Traja ľudia obrátili svoju chôdzu smerom k nemu, zastavili ho počas jeho chôdze, začali na neho útočiť a neprestávali ho agresívne biť s rasistickými a urážlivými slovami. Obával sa o svoj život a snažil sa iba seba brániť v záujme zachrániť si svoj život. Všetko sa odohralo v tme počas jeho sebaobrany bez toho, aby vedel, čo sa deje.

Ešte v prípravnom konaní (zápisnica o výsluchu obvineného N. C. bola na návrh prokurátora prečítaná postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku) obžalovaný na svoju obranu uviedol, že nebolo jeho zámerom vziať niekomu život, iba sa bránil. Počas skutku videl, že jedna osoba spadla na zem a tá druhá ho neustále bila. Keď od neho odišli, on odišiel tiež a zahodil nôž, pretože už nechcel nikoho zraniť. To, že jednému z nich vzal život, sa dozvedel až neskôr. Zdôraznil, že počas bitky bola tma, on bol opitý a nevidel, ako a kde dvoch mužov poranil. Súčasťou jeho obhajoby v prípravnom konaní bolo aj vyjadrenie, v rámci ktorého uviedol, že sa priznáva k zraneniu dvoch ľudí a neúmyselnému a nevedomému činu, ktorým vzal život jednej osobe počas zápasu s nimi. Poukázal na to, že dve osoby zo skupinky troch ľudí sa s ním bili a jeden bol obďaleč a smial sa (to si prečítal v uznesení). Najprv ho provokovali, potom ho začali strkať a potom ho začali biť. On na nich kričal, aby išli preč. Keď do neho 3 - 4 krát strčili, vytiahol nôž a začal ním pred nimi mávať. Vtedy videl, že jedného z nich asi zranil, pretože spadol na zem a ten druhý pokračoval v bitke s ním. Tento bol vyšší od neho. Nevidel, ako nožom zranil toho, čo spadol na zem. Len mával nožom a nevie, ako a kam ho zasiahol. Nevedel, že ho zasiahol, nieto ešte koľkokrát. Pravdepodobne zasiahol nožom aj druhého útočníka, lebo bol veľmi blízko jeho osoby. Nôž odhodil asi po troch metroch po tom, čo sa otočil, a to do kanalizácie, kde bol okrúhly poklop. Obžalovaný k danému skutku ďalej uviedol, že ho počas bitky niečo kovové udrelo do hánok ľavej ruky, v dôsledku čoho on vytiahol nôž. Myslel si, že majú zbraň, nie však strelnú, ale mohlo ísť aj kľúč. Dostal kopanec do pravej nohy a niekto ho udrel pästou do hrude. Obžalovaný podotkol, že bol veľmi opitý. V ten deň ráno bral ešte lieky, a to 1 tabletu cipralexu a 1 tabletu coaxilu, čo je na bolesti chrbtice. Žiadne drogy nebral. V ten večer a v noci vypil asi 3 - 4 veľké pollitrové piva a 4 - 5 pohárikov vodky. V rámci svojej obhajobnej argumentácie obžalovaný uviedol aj to, že v minulosti už bol fyzický napadnutý, a to pri Irish pube niekedy v zime koncom roka 2016 alebo začiatkom roka 2017, kde rovnako do neho strkali,

ako aj pri Alizé asi v roku 2013. V týchto prípadoch volali políciu, ale boli aj iné prípady, kedy do neho strkali, ale to nehlásil. Často sa mu tiež stávalo, že na neho pokrikovali „cigán“ a podobne.

Obžalovaný tiež vysvetľoval to, prečo mal pri sebe v čase skutku dva nože. Na druhý nôž si spomenul v čase po prvotnom šoku a následnej pomoci zo strany psychológa. V tomto smere uviedol, že druhý nôž mal vo vrecku kabáta, ktorý používal aj ako baterku, pričom nebolo u neho bežné mať pri sebe dva nože. Tento nôž s baterkou používal iba v blízkosti jeho domu, keď išiel von po tme. Tento druhý nôž použil počas bitky s tromi mužmi, keď ním mával po tom, ako bol vyprovokovaný a udretý 3 alebo 4 krát. Chcel ich iba vystrašiť, aby odišli, ale oni neprestali. Pritom on sám upozornil orgány činné v trestnom konaní na existenciu druhého noža, ktorý zahodil a prejavil ochotu ukázať miesto, kde ho odhodil. Podľa obžalovaného by sa tento incident nikdy nestal, keby M. E. neprovokoval svojho kamaráta A. A. k útoku na jeho osobu tým, že mu povedal, že obžalovaný je tá osoba, s ktorou mal v tú noc fyzický konflikt v bare Masquerade. Je zrejmé, že si ho pomýlili s inou osobou a chceli pokračovať v predchádzajúcom konflikte.

Prostredníctvom obhajcu sa obžalovaný obhajoval tým, že z kamerového záznamu je jasne vidieť neočakávaný útok najskôr 3 osôb proti jednej a neskôr 2 osôb na jedného. Obaja útočiaci udierali obžalovaného a neustále ho tlačili pred sebou až ho natlačili na auto. Toto trvalo niekoľko desiatok sekúnd, kedy obžalovaný neustále dostával od poškodených rany a kopance. Pri natlačení na auto už v podstate nemal kam ustupovať, aby sa tak vyhol útoku poškodených. Až následne sa obžalovanému podarilo trochu uvoľniť a až vtedy na svoju obranu vytiahol nôž. Aj napriek tomu, že poškodení videli, ako obžalovaný vytiahol nôž, ďalej pokračovali v útoku na obžalovaného. Obžalovaný najskôr iba krúživým pohybom pred sebou chcel odplašiť útočníkov, no napriek tomu, že poškodení videli a vedeli, že obžalovaný má nôž, neustále útočili na neho. Podľa obhajoby poškodený A. aj napriek tomu, že mal bodnú ranu 4 cm, pokračoval vo svojom útoku na obžalovaného. Podľa obhajoby konanie obžalovaného bolo konaním v nutnej obrane, nakoľko sa bránil najskôr trom a následne dvom agresívnym útočníkom, ktorí na neho bez príčiny zaútočili, hoci bol sám kráčajúc po ulici a poškodených predtým nikdy nestretol a nepoznal ich. To platí aj pokiaľ ide o skutok voči poškodenému E., ktorý podľa viacerých svedkov napadol obžalovaného zozadu a tento sa otočil s nožom v ruke a vtedy ho zasiahol. Obhajoba zdôraznila skutočnosť, že obžalovaný nevedel, čo útočníci od neho chcú a ako sa to môže skončiť. Nemožno pritom opomenúť, že išlo o nočnú hodinu a všetci boli pod vplyvom alkoholu.

S poukazom na vyššie zmienené argumenty súd po vykonanom dokazovaní dospel k nasledovným nižšie uvedeným zisteniam, pre ktoré sa nemohol stotožniť s právnou argumentáciou prokurátora, pričom podľa názoru súdu niektoré závery, ku ktorým prokurátor dospel, nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu.

Pokiaľ teda ide o skutkový stav, resp. skutok popísaný v podanej obžalobe, tento síce v podstate zodpovedá vykonaným dôkazom a nepochybne ho - až na jednu výnimku - možno považovať za preukázaný, avšak s tým, že v posudzovanom prípade boli zistené aj iné významné skutočnosti, ktoré majú čo do právneho posúdenia zásadný význam. Čo sa týka uvedenej výnimky z hľadiska preukázaného skutkového stavu, tú predstavuje tržno-zmliaždená rana dĺžky 2x1 cm v strede brady u poškodeného M. E., ktorej vznik konaním obžalovaného sa podľa názoru súdu preukázať nepodarilo. Tento záver sa opiera o znalecké dokazovanie výsluchom znalca prof. MUDr. Jozefa Lohnerta, CSc., ako aj o ním písomne vypracovaný znalecký posudok č. 280/17 zo dňa 15.11.2017, z ktorého vyplýva, že toto zranenie nebolo spôsobené účinkom rezného nástroja, ale bolo spôsobené tvrdým predmetom, napr. boxerom alebo aj rukoväťou noža, nejednalo sa však o sečné alebo rezné zranenie, teda rana nemala charakter účinku čepele noža. Ako vyplýva zo svedeckej výpovede V. F.E.K., obžalovaný sa na poškodeného po tom, čo ho dobehol a čo sa obžalovaný k nemu otočil, zahnal iba jedenkrát s nožom v ruke, čím mu spôsobil iné zranenie na tvári. Obdobne vypovedal aj svedok Ľ. K., ktorý k tomuto skutku uviedol, že obžalovaný sa na poškodeného M. E. otočil s nožikom v ruke a zahnal sa na neho. Pritom už z výpovede samotného poškodeného M. E. vyplýva, že tento mal pred skutkom v podniku Masquerade dostať úder od neznámej osoby, po ktorom spadol a bol otrasený. Vykonaným dokazovaním možno taktiež odôvodnene usudzovať na to, že práve tento úder od neznámej osoby mal byť primárnou príčinou vzniku konfliktu medzi obžalovaným a poškodenými, nakoľko z výpovede menovaného poškodeného vyplýva, že obžalovaného označil ako útočníka v podniku, čo objektívne nebolo možné, keďže sa obžalovaný preukázateľne v tom čase nachádzal na úplne inom mieste (Botel Gracia). Na tomto základe tu teda existuje dôvodná pochybnosť o tom, či uvedené zranenie poškodenému M. E. spôsobil práve

obžalovaný. Opačný záver nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov a obžalovanému nie je možné pričítať spôsobenie akéhokoľvek zranenia na tele poškodeného iba preto, že sa dostali do fyzického konfliktu, ak sa spôsobenie tohto zranenia obžalovaným objektívne nedá preukázať a naopak, existuje dôvodný predpoklad, že predmetné zranenie bolo poškodenému spôsobené úplne inou osobou a na úplne inom mieste. Táto skutočnosť však nemá podstatný vplyv pre právne posúdenie skutku a ani na konkrétny dôvod oslobodzujúceho rozsudku.

V ostatných skutkových okolnostiach obžaloba (v zmysle popisu skutku) korešponduje so závermi znaleckého posudku č. 12/2018, 8/2018 zo dňa 28.02.2018 a s výpoveďou znalca MUDr. Romana Kuruca, PhD., závermi znaleckého posudku č. 280/17 zo dňa 15.11.2017 a tiež výpoveďou znalca prof. MUDr. Jozefa Lohnerta, CSc., závermi znaleckých posudkov č. 51/2017 zo dňa 27.12.2017 a č. 47/2017 zo dňa 20.11.2017, vypracovanými RNDr. Jozefom Valuchom, CSc. (znalec z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Toxikológia), ostatnými vo veci vyhotovenými znaleckými posudkami, čiastočne aj s výpoveďami svedkov, ďalej s listinnými dôkazmi a kamerovými záznamami.

Ako vyplýva zo znaleckého posudku č. 12/2018, 8/2018 zo dňa 28.02.2018 u poškodeného A. A. boli zistené v oblasti prednej časti hornej polovice pravej ušnice, v mieste začiatku závitú (helix) tesne pri odstupe z pravého líca, dve rany kože a chrupky ušnice, obdobného charakteru, veľmi mierne šikmého priebehu spredu zhora smerom dozadu nadol. Rana č. 1 mala rozmery 2x0,2 cm (šírka x výška) a hĺbku do 0,5 cm. Približne 0,4 cm pod ranou č. 1 je rana č. 2 rozmerov 1,5x2 cm. Na ľavej bočnej ploche hornej polovice krku, v úrovni zadnej časti tela a uhla sánky, boli zistené dve rany obdobného charakteru, mierne šikmého priebehu spredu zdola smerom dozadu nahor. Horná, vyššie lokalizovaná rana č. 3 má rozmery 2,8x1 cm. Približne 1 cm pod ranou č. 3 je rana č. 4 rozmerov 2,1x0,8 cm. Vonkajšou prehliadkou tela teda boli zistené dve povrchové bodno-rezné rany (rana č. 1 a č. 2), dve bodné rany (rana č. 3 a č. 4), pričom bolo tiež zistené poranenie hlavy lokalizované v mozgovej časti hlavy. Vnútorou prehliadkou tela znalci zistili bodný kanál v svalstve a mäkkých tkanivách krku vľavo aj vpravo dĺžky 10 cm prebiehajúci od bodnej rany krku (rana č. 3) takmer priečne doprava a mierne dozadu do tkanív pravej strany krku, s prebodnutím ľavej a pravej strany hltana, porušením (neúplným prerezaním) steny pravej vnútornej krčnice, takmer úplným porušením (prerezaním) steny pravej vnútornej hrdlovej žily, úplným prerušením (prerezaním) pravého blúdivého nervu a neúplným porušením pravého kývača hlavy, s výrazným zakrvácaním okolitých tkanív, najmä vpravo. Ďalej zistili bodný kanál v svalstve krku vľavo dĺžky 4 cm prebiehajúci od bodnej rany krku (rana č. 4) smerom šikmo doprava dopredu dolu do ľavého kývača hlavy a svalstva krku, so zakrvácaním v okolí bez porušenia veľkých ciev krku (spoločná, vonkajšia aj vnútorná krčnica; vonkajšia aj vnútorná hrdlová žila) a blúdivého nervu.

Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku uvedených zranení znalci konštatovali, že v oblasti prednej časti hornej polovice pravej ušnice pôsobil opakovane - dvakrát pevný plochý a úzky predmet s ostrým hrotom a ostrou (reznou) hladkou hranou. Uvedený predmet pôsobil menšou silou, mechanizmom tlaku v smere svojej dlhej osi a súčasne aj tlaku na ostrú hranu, smerom spredu zhora mierne šikmo dozadu nadol. Jeho účinkom došlo k vzniku dvoch povrchových bodno-rezných rán kože a chrupkovej časti pravej ušnice, z ktorých jedna, vyššie lokalizovaná rana (rana č. 1) bola hlboká do 0,5 cm a bola sprevádzaná menším krvným výronom zadnej dolnej časti pravého spánkového svalu a druhá, nižšie lokalizovaná rana (rana č. 2) bola hlboká do 0,3 cm. Poranenia krku vznikli účinkom pevného plochého podlhovastého úzkeho predmetu s ostrým hrotom a jednou ostrou (reznou) hladkou ranou. Uvedený predmet pôsobil v oblasti ľavej bočnej plochy hornej polovice krku opakovane - dvakrát, väčšou silou, mechanizmom prudkého tlaku v smere svojej dlhej osi - t. j. mechanizmom bodnutia, a jeho účinkom došlo k vzniku dvoch bodných rán ľavej strany krku prenikajúcich do podkožných mäkkých tkanív krku. Jedenkrát pôsobil tento predmet na ľavú bočnú plochu krku smerom zľava takmer priečne doprava a mierne dozadu, s ostrým orientovaným dozadu, a svojím účinkom viedol k vzniku hlbkej bodnej rany krku (rana č. 3) s bodným kanálom dĺžky približne 10 cm, ktorý prebiehal v svalstve a mäkkých tkanivách krku vľavo aj vpravo, s vyššie uvedenými poraneniami. Na väčšiu intenzitu pôsobiaceho násillia poukazuje hĺbka bodného kanála. Druhýkrát pôsobil uvedený predmet na ľavú bočnú plochu krku smerom zľava šikmo doprava dopredu dolu s ostrým orientovaným dozadu, a svojím účinkom viedol k vzniku hlbšej bodnej rany krku (rana č. 4) s bodným kanálom dĺžky približne 4 cm, ktorý prebiehal v svalstve ľavej polovice krku, bez porušenia veľkých krčných ciev.

Znalci tiež konštatovali, že smrť A. A. je v príčinnej súvislosti s bodnými ranami krku, najmä hlbokou bodnou ranou s poranením veľkých krčných ciev, ktoré poškodený utrpel účinkom bodno-rezného

nástroja konaním inej osoby. Bezprostrednou príčinou smrti A. A. bol úrazovo-krvácavý šok v dôsledku bodných rán krku s poranením ciev a výrazným krvácaním navonok, ktoré poškodený utrpel účinkom bodno-rezného nástroja konaním inej osoby.

Pokiaľ ide o vzájomnú polohu A. A. a obžalovaného, ako aj porade postupnosti vzniku jednotlivých poranení znalci dospeli k záveru, že išlo o vzájomnú čelnú polohu v stoji, pričom ako prvé v poradí vznikli najpravdepodobnejšie dve povrchové bodno-rezné rany pravej ušnice, ktoré vznikli v krátkom čase za sebou účinkom čepele zraňujúceho bodno-rezného nástroja, ktorý držal stojaci útočník v ruke. Ako ďalšia v poradí vznikla najpravdepodobnejšia bodná rana krku (rana č. 4) s bodným kanálom dĺžky cca 4 cm, a to tak, že stojaci útočník držal jednobřitý nôž v pevne zovretej pravej ruke, pričom čepeľ noža vychádzala z jeho dlane na strane palca, ostrým orientovaná k zovretým prstom ruky a útok bol z pohľadu útočníka vedený na ľavú bočnú stranu krku poškodeného spredu, šikmo sprava zhora smerom doľava nadol, prudkým pohybom pravej končatiny, teda väčšou silou. S pravdepodobnosťou blížiacou sa istote ako posledná v poradí vznikla účinkom bodno-rezného nástroja hlboká bodná rana krku (rana č. 3) s bodným kanálom dĺžky 10 cm, a to tak, že stojaci útočník držal jednobřitý nôž v pevne zovretej pravej ruke a čepeľ noža vychádzala z jeho dlane na strane palca, ostrým orientovaná k zovretým prstom ruky. Útok v prípade vzniku tejto hlbokej bodnej rany bol z pohľadu útočníka vedený na ľavú bočnú stranu krku poškodeného spredu, smerom sprava takmer vodorovne doľava a mierne dozadu, prudkým pohybom pravej končatiny s pevným úchopom zraňujúceho nástroja, t. j. značnou silou a prudkosťou, nakoľko došlo k preniknutiu takmer celej čepele noža do tela poškodeného. Išlo teda o aktívny rozmach - prudký pohyb hornej končatiny pevne držiacej nôž, smerom sprava doľava a mierne dozadu. Úzka čiarovitá a mierne hlbšia odrenina v ľavej spánkovo-záhlavovej oblasti hlavy mohla vzniknúť taktiež účinkom hrotu čepele noža, nie je však možné vylúčiť vznik aj účinkom iného pevného predmetu s úzkym hrotom alebo úzkou hranou. Menší krvný výron lebečných pokrývok v pravej záhlavovej oblasti hlavy spolu s menším jemným zakrvácaním pod mäkké blany na spodine ľavého čelového laloka mozgu vznikli účinkom tupého násillia (tupého či tupo-oblého predmetu) pôsobiaceho na hlavu menšou silou, a to buď nárazom uvedeného predmetu do pravej záhlavovej oblasti hlavy (aktívny mechanizmus), alebo nárazom pravej záhlavovej oblasti hlavy na takýto predmet (pasívny mechanizmus). Tieto poranenia mohli vzniknúť počas útoku na poškodeného; ich vznik však nie je možné vylúčiť ani v čase pred útokom na poškodeného. Mohli vzniknúť aj po útoku, a to nárazom záhlavovej oblasti hlavy poškodeného na cestu pri zmene polohy jeho tela do ležiacej polohy. U poškodeného neboli zistené obranné poranenia.

Z predmetného znaleckého posudku, ako aj z výpovede znalca MUDr. Romana Kuruca, PhD. je zrejmé, že smrteľnou bodnou ranou bola hlboká bodná rana č. 3, nakoľko rana č. 4, ktorá mala bodný kanál hĺbky len 4 cm, bezprostredne neohrozovala poškodeného na živote, keďže nedošlo k poškodeniu veľkých krčných ciev. Bodná rana č. 4 zásadným spôsobom neovplyvňovala motorické funkcie poškodeného, navyše vnímanie bolesti mohlo byť u poškodeného do určitej miery znížené práve ovplyvnením alkoholom.

A. A. bol v čase útoku v stave ťažkej opitosti, čo preukazuje toxikologicko-chemické vyšetrenie znalcom RNDr. Jozefom Valuchom, CSc. (znalecký posudok č. 51/2017 zo dňa 27.12.2017), v rámci ktorého bola u neho dokázaná prítomnosť etanolu vo vzorke krvi v koncentrácii 2,15 g/kg (promile) a vo vzorke moču prítomnosť etanolu v koncentrácii 3,34 g/kg (promile).

Vo vzťahu k zraneniam spôsobeným poškodenému M. E. bolo na základe záverov znaleckého posudku č. 280/17 zo dňa 15.11.2017 vypracovaného znalcom prof. MUDr. Jozefom Lohnertom, CSc., možné ustáliť, že pri jeho vyšetrení a ošetrení bezprostredne po úraze dňa 07.10.2017 boli zistené dve rany na brade dĺžky cca 2 cm a 3 cm a jedna rana na pravej strane rukoväte hrudnej kosti dĺžky cca 2 cm, ako aj odreniny hánok ukazováka a prostredníka pravej ruky. Rany na brade nevznikli rovnakým mechanizmom. Rana na vrchole sánky tvaru písmeno L 2 x 1 cm o hĺbke 0,4 cm (tržno-zmliaždená) mala nerovné okraje a nevznikla účinkom rezného nástroja. K vzniku tohto poranenia prišlo pravdepodobne následkom úderu tvrdým predmetom (napr. boxer). Druhé zranenie na tvári má úplne iný charakter, táto rana je lineárna, priama a bola podľa popisu úplne povrchová. Táto rana vykazuje znaky toho, že bola spôsobená rezným nástrojom a veľmi pravdepodobne zraňujúci predmet nebol vedený pod tlakom, teda nešlo o násillie vyššej intenzity. V opačnom prípade by nepochybne došlo k preniknutiu do ústnej predsiene. Rana mala skôr sečný charakter, čo svedčí pre zranenie švihom. Ranu na hrudníku je možné považovať za bodné zranenie. Rezná rana na tvári pravdepodobne nevznikla v bitke, tzn. počas zmenenej vzájomnej polohy páchatela a obeť. Priebeh reznej rany nad bradou (takmer na bočnej strane

líca svedčí pre skutočnosť, že páchatel a obeť boli v rovnakej výške) a rezná rana vznikla bez reflexnej obrany poškodeného. Páchatel držal nôž takým spôsobom, že čepeľ vystupovala z dlane na palcovej strane a trajektória pohybu (vzhľadom k polohe poškodeného v stoji) smerovala spredu dozadu, zľava doprava mierne šikmo nadol. Rana na hrudníka vznikla priamym bodnutím špičkou ostrého predmetu. Odreniny na hánkach dvoch prstov pravej ruky sú málo charakteristické a nie je možné vylúčiť, že nevznikli samo-poškodením (napr. úderom do protivníka), teda nevznikli pôsobením čepele noža.

Na hlavnom pojednávaní znalec uviedol, že ani jedna z rán nevykazovala znaky toho, že by išlo o prenos vyššej energie a intenzity vyššej, takže tie rany boli nižšej intenzity, ani jedna neprenikla do telesných dutín, resp. do ústnej predsiene. Druhá rana na brade bola určite spôsobená nejakým tvrdým predmetom, napr. najbežnejšie boxerom, ale mohla byť urobená aj rukoväťou noža, nemala ale charakter účinku čepele noža.

Vzhľadom na podrobné a zrozumiteľné závery uvedených znaleckých posudkov, ktoré boli potvrdené aj výsluchmi znalcov, v rámci ktorých boli podrobne popísané vzniknuté zranenia na oboch poškodených, ako aj mechanizmus ich vzniku a použitý nástroj, a vo vzťahu k zomrelému poškodenému A. A. aj konkrétna smrteľná rana (rana č. 3 s bodným kanálom 10 cm, ktorá viedla k smrti menovaného poškodeného), konštatovanie o príčinnej súvislosti (z medicínskeho hľadiska) medzi týmto zranením a smrťou poškodeného A. A., niet pochybností o správnosti týchto záverov a tieto skutočnosti považoval súd za nepochybne preukázané. Tieto zranenia, ako ani mechanizmus ich vzniku obžalovaný ani nepopieral, rovnako ako ani to, že ich spôsobil práve obžalovaný. Ako však už súd uviedol, v nijakom smere nebolo preukázané, že by obžalovaný spôsobil poškodenému M.Y.F. E. druhé zranenie na tvári, t. j. to, ktoré nemalo charakter reznej rany, nakoľko toto zranenie mohlo byť s vysokou mierou pravdepodobnosti spôsobené menovanému poškodenému ešte pred samotným skutkom na úplne inom mieste a úplne inou osobou. To nepochybne vyplýva už zo samotnej výpovede poškodeného M. E., ktorý uviedol, že pred skutkom sa v jednom podniku dostal do konfliktu s inou osobou, od ktorej utŕžil ranu do tváre, po ktorej spadol a bol otrasený, ako aj z výpovede svedka L. K.P.W. a najmä svedka V. F., ktorý vypovedal iba o jednom švihnutí obžalovaného (s nožom v ruke) smerom na tvár menovaného poškodeného po tom, čo ho s krikom dobehol. Takýmto spôsobom obžalovaný evidentne nemohol spôsobiť poškodenému aj druhé zranenie, ktoré okrem toho nemalo charakter účinku čepele noža.

Skutočnosť, že uvedené zranenia spôsobené obžalovaným boli dôsledkom použitia noža, vyplýva (okrem spomenutých znaleckých posudkov) aj z výpovedí svedkov F. K., ktorý vypovedal, ako obžalovaný mal v ruke nôž a mával s ním nad hlavou, ďalej svedkov B. K., L. K., R. V., ktorí zhodne uviedli, že videli obžalovaného s nožom v ruke bezprostredne po skutku prechádzať popri nich, svedka V. N., ktorý videl, ako obžalovaný počas daného konfliktu vytiahol nôž, nájdeného noža na základe, resp. za pomoci obžalovaného v súvislosti s previerkou výpovede na mieste, zaistenia tohto noža a jeho rekognície zo strany obžalovaného N., ako aj znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12231 zo dňa 18.01.2018, ktorý potvrdil, že nájdený nôž je spôsobilý vytvoriť poškodenia zistené na predložených odevných zvrškoch (stopa č. 5H a stopa č. 6H - bunda zelenej farby a mikina s kapucňou bielo-modrej farby), ktoré mal v čase skutku na sebe oblečené poškodený A. A.. V konečnom dôsledku obžalovaný použitie noža v nijakom smere nenamietal, práve naopak, priznal jeho použitie voči osobám, ktoré ho podľa jeho obhajoby napadli.

K týmto skutkovým zisteniam je však nevyhnutné doplniť ďalšie evidentne preukázané skutočnosti, ktoré sa nepremietli do skutkovej vety obžaloby. V tomto smere ide predovšetkým o ten fakt, že obžalovaný N. C. bol jednoznačne fyzicky napadnutý zo strany poškodených A. A. a M. E., o čom, zo zreteľom na kamerový záznam zachytávajúci daný skutok, nemožno mať žiadne pochybnosti. Podľa názoru súdu niet žiaden dôvod pochybovať ani o tom, že fyzickému útoku na obžalovaného bezprostredne predchádzal aj útok verbálny, čo opäť dokumentuje predmetný kamerový záznam, na ktorom (ako na to správne poukázal prokurátor) je zachytené, ako obžalovaný tesne pred prichádzajúcimi poškodenými dvíha obe ruky nad hlavu. Jediným vysvetliteľným dôvodom takejto gestikulácie obžalovaného je reakcia na verbálne prejavy poškodených smerované k jeho osobe, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj výpoveď poškodeného M. E. v prípravnom konaní dňa 23.10.2017 (prečítaná na hlavnom pojednávaní), v rámci ktorej okrem iného uviedol, že po tom, ako odišli z diskotéky, išli po ceste a z boku k nim išiel človek, ktorý tam provokoval, niečo hovoril, ale nevie čo a vtedy A. A. povedal, že to je ten človek, čo ho udrhel na diskotéke. Asi si ho vtedy pamätal, lebo vedel, že je to on (podľa výpovede poškodeného mal po tom, čo na diskotéke vyšiel zo záchoda, dostať od niekoho úder do brady, v dôsledku čoho spadol,

pričom úder dostal asi nejakým ťažkým predmetom, nakoľko mal rozbitú bradu a vybitý zub, pričom tá osoba mala niečo v ruke). Poškodený tiež uviedol, že A. A. sa ho pred skutkom pýtal na úder do brady, ktorý dostal na diskotéke a teda sa o predchádzajúcom konflikte asi spolu rozprávali. Hoci menovaný poškodený na hlavnom pojednávaní poprel, že by táto skutočnosť bola príčinou verbálneho a následne fyzického konfliktu, vykonané dôkazy svedčia o opaku, resp. v rámci dokazovania nebola zistená žiadna okolnosť, ktorá by toto vyjadrenie poškodeného podporovala. Pritom na rozdiel od poškodených (v zmysle nesprávneho stotožnenia obžalovaného s osobou, ktorá predtým napadla poškodeného M. E. na diskotéke), obžalovaný nemal žiaden dôvod, pre ktorý by mal akýmkoľvek spôsobom verbálne útočiť na poškodených a s ohľadom na zadokumentované správanie obžalovaného nič nenasvedčuje tomu, že by tak konal iba v dôsledku požitia alkoholu.

K svedkovi - poškodenému M. E. je pritom potrebné uviesť, že jeho výpoveď možno hodnotiť ako minimálne tendenčnú a v mnohých ohľadoch, najmä pokiaľ ide o skutočnosti vzťahujúce sa k vzniku daného konfliktu za nevierohodnú. V tejto súvislosti súd uvádza, že poškodený v rámci svojich výpovedí viackrát poukázal na to, že bol veľmi opitý a že si veľa nepamätá, že nevie, ako a prečo vznikol ten konflikt, pričom aj po prehratí kamerového záznamu zachytávajúceho skutok (tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní) poškodený aj tak uviedol, že nevie popísať, čo sa tam odohralo a zotrval na tom, že nevie, prečo začal ten konflikt. Na druhej strane uviedol, že obžalovaný provokoval, pričom vznik konfliktu určite nebol dôsledkom jeho vyjadrenia poškodenému A. A.P.R., že obžalovaný je tou osobou, ktorá ho napadla na diskotéke. Je zrejmé, že naposledy uvedené skutočnosti sú v rozpore s vykonanými dôkazmi a zistenými skutočnosťami. Hoci poškodený M. E. bol preukázateľne v stave ťažkej opitosti a logicky možno pripustiť, že bol v šoku, na niektoré okolnosti si paradoxne pamätal alebo si na ne neskôr spomenul, zhodou okolností však nie na tie, ktoré sa týkajú príčin vzniku konfliktu, a to dokonca ani potom, keď mu bol prehratý kamerový záznam, na ktorom je skutok zachytený. Poškodený pritom zjavne v rozpore so skutočnosťou vypovedal, že A. A. ani potom nebol agresívny a s obžalovaným sa rozprával, čo evidentne vyvracia už zmieneny kamerový záznam. O nízkej vierohodnosti tohto poškodeného svedčí aj to, že na hlavnom pojednávaní vypovedal v tom smere, že nevideli, akej farby pleti bol obžalovaný, pričom v prípravnom konaní vo svojej výpovedi zo dňa 07.10.2017 (prečítaná na hlavnom pojednávaní za účelom odstraňovania rozporov) vypovedal, že si pamätá, že obžalovaný bol tmavšej pleti a bol nižší ako on.

Taktiež ďalší svedok F. K., ktorý bol spolu s obidvomi poškodenými účastný celej vzniknutej situácie a ktorý by sa mohol vyjadriť k okolnostiam vzniku konfliktu medzi poškodenými a obžalovaným, vypovedal v tom smere, že nevedel presne, čo sa tam dialo medzi obžalovaným a poškodeným A. A. a následne uviedol, že zrazu tam nastal chaos, strkanice, pričom on bol pod stresom. Potom si len pamätal, ako si A. držal krk a vyplul krv. Viac sa k veci nevedel vyjadriť ani po tom, čo mu bol prehratý kamerový záznam. Z tohto kamerového záznamu je pritom jasne vidieť, že menovaný svedok tvoril spolu s poškodenými skupinu troch ľudí, ktorá celý konflikt vyvolala a hoci po prvotnom útoku sa následne do útoku na obžalovaného nezapájal, bol od začiatku, t. j. od vzniku konfliktu, ako aj počas jeho priebehu v bezprostrednej blízkosti celej situácie. Z vykonaných dôkazov pritom možno usudzovať na to, že tento svedok nebol v takom stave ovplyvnenom alkoholom, ako tomu bolo u A. A. a M. E., pre ktorý by si na rozhodné skutočnosti vrátane príčin vzniku konfliktu nemohol pamätať.

Nakoľko sa všetci ostatní svedkovia vypovedajúci v predmetnej trestnej veci nevedeli vyjadriť k okolnostiam vzniku konfliktu medzi poškodenými a obžalovaným, možno vo svetle všetkých vyššie uvedených skutočností konštatovať, že obžalovaný N. C. bol pred samotným fyzickým útokom zo strany poškodených napadnutý aj verbálne, a to dokonca spôsobom, o akom vypovedal sám obžalovaný. Obžalovaný N. C. totiž v rámci svojej obhajoby uviedol, že poškodený A. A. najskôr na neho útočil slovami ako „terorista“, „cigáň“ a pod., pričom jeho obhajoba v tomto smere nebola nijakým spôsobom vyvrátená a v konaní nebola zistená ani žiadna okolnosť, pre ktorú by bolo možné považovať takúto obhajobu za účelovú. Na tomto mieste považuje súd za potrebné zdôrazniť, že obžalovaný nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale je vecou prokurátora, aby v konaní pred súdom vinu obžalovaného preukázal a v tomto smere zabezpečil dostatok dôkazov významných čo do otázky viny aj pokiaľ ide o obhajobné tvrdenia obžalovaného. Ako už súd uviedol, v konaní nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by vyvracal obhajobu obžalovaného pokiaľ ide o verbálny útok na jeho osobu, pričom výpoveď svedka - poškodeného M.Y.R. E. a výpoveď svedka F. K. evidentne nie sú spôsobilé takúto obranu obžalovaného čo i len spochybníť. To je dané nielen tým, že ide o osoby zainteresované na konflikte s obžalovaným, ale aj vzhľadom na ich priateľský vzťah k nebohému poškodenému A. A., ale najmä na povahu ich

výpovedí, ktoré nemožno hodnotiť inak ako nevierohodné (na čo dokonca poukázal sám prokurátor v odôvodnení podanej obžaloby). Naopak, vo vzťahu k obžalovanému súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by mohla založiť dôvod pochybovať o jeho zásadných obhajobných tvrdeniach a pre ktorú by bolo možné považovať jeho osobu (a obhajobu) za nevierohodnú a v tomto smere možno poukázať aj na závery znaleckého psychologického posudku č. 5/2018 zo dňa 24.01.2018, v ktorých znalkyňa Mgr. Oľga Tomišová okrem iného konštatovala, že obžalovaný je schopný správne vnímať a reprodukovat udalosti a okolnosti prípadu, pre ktorý je trestne stíhaný, pričom vyšetrenie nepreukázalo u obvineného sklony k skresľovaniu skutočností. Napokon, tvrdeniu obžalovaného logicky zodpovedá aj už uvedená skutočnosť, že poškodený M. E. tesne pred konfliktom uviedol A. A., že obžalovaný je tou osobou, ktorá na neho zaútočila na diskotéke, čo s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou vyvolalo agresívny útok zo strany poškodených a s vysokou mierou pravdepodobnosti aj taký verbálny prejav poškodeného A. A., aký uvádzal vo svojej obhajobe obžalovaný.

K takémuto záveru by pri neexistencii iných dôkazov musel súd dospieť aj pri uplatnení zásady „in dubio pro reo“, v zmysle ktorej, ak o niektorej skutkovej okolnosti existujú pochybnosti pripúšťajúce dve približne rovnocenné verzie priebehu skutkových okolností, je povinnosťou súdu prikloniť sa k tej verzii, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia.

S poukazom na uvedené súd ale poznamenáva, že uvedené slovné útoky na obžalovaného nemožno bez ďalšieho posudzovať ako rasovo motivované, tak ako sa to snažil prezentovať obžalovaný, hoci z jeho pohľadu sa mu to tak mohlo javiť. Ako už súd viackrát uviedol, primárnou príčinou útoku na obžalovaného bolo zjavne mylné stotožnenie jeho osoby s osobou, ktorá v ten večer napadla poškodeného M. E. za iných okolností a na inom mieste. Tento dôvod v spojení so stavom ťažkej opitosti poškodených mohol byť aj spúšťačom hanlivých vyjadrení poškodeného A. A. na osobu obžalovaného, primárne ako reakcia na predchádzajúci domnelý útok jeho osoby na druhého z poškodených bez toho, aby tieto vyjadrenia odzrkadľovali jeho skutočný vnútorný vzťah k pôvodu alebo farby pleti obžalovaného. Z uvedeného dôvodu nie je pre záver o rasovo motivovanom útoku poškodených na obžalovaného žiaden podklad.

Pokiaľ ide o samotný priebeh útoku poškodených na obžalovaného a následné konanie obžalovaného, tieto konania jednotlivých osôb sú priamo dokumentované kamerovým (obrazovým) záznamom z kamery umiestnenej na Nemeckej ambasáde. Na základe tohto obrazového záznamu možno ustáliť značne agresívny útok na obžalovaného, v ktorom najmä nebohý poškodený A. A. pokračoval dokonca aj po tom, čo sa v jednom okamihu ocitol na zemi z dôvodu, že ho obžalovaný odstrčil (paradoxne túto skutočnosť vo svojej výpovedi čiastočne potvrdzuje poškodený M. E., keď uviedol, že si pamätá, ako obžalovaný buchol A. a tento spadol, pričom on stál medzi nimi, tak A. keď vstal, bol už nahnevaný za to, že ho buchol nožom po ruku a začala zase bitka). Z kamerového záznamu je teda možné zistiť, že po tom, čo obžalovaný (ktorý išiel oproti poškodeným) reagoval na poškodených dvihnutím oboch rúk nad hlavu, sa dostal do tesnej blízkosti poškodených, pričom v úvodnom okamihu výhľad na tieto osoby znemožňuje strom nachádzajúci sa pred nimi, avšak takmer okamžite je možné vidieť, že obžalovaného dve osoby - poškodení M. E. a A. A. v prítomnosti svedka F. K. chytia a držia za bundu a prudko tlačia pred seba, pričom obžalovaný ihneď dostáva úder do oblasti tváre (brady). Následne obaja poškodení obžalovaného ďalej prudko tlačia pred seba až k bielemu motorovému vozidlu, pri ktorom dochádza k zápasu obžalovaného s poškodenými. Vzápätí poškodený A. A. opätovne útočí na obžalovaného v snahe ho opakovane udrieť do oblasti tváre a hneď na to ho pravou nohou prudko kopol do oblasti nôh, pričom poškodený M.O.V. E. drží obžalovaného za bundu. Obžalovaný sa doposiaľ bráni v podstate iba pasívne až do momentu, kým ho poškodený A. A. nezasiahne uvedeným kopnutím do ľavej nohy, kedy ho obžalovaný odstrčil, v dôsledku čoho poškodený A. A. padol na zem. Následne sa menovaný poškodený postavil a evidentne pokračoval v útoku na obžalovaného, pričom tu už má obžalovaný v pravej ruke nôž a ľavú ruku má vystretú pred sebou. Poškodený M. E. stojí pred obžalovaným, spoza neho poškodený A.B.R. A. opätovne útočí na obžalovaného a v tomto momente sa obžalovaný prvýkrát snaží nožom v pravej ruke zasiahnuť poškodeného A. A., čo sa mu však nepodarilo, resp. týmto zásahom mohol poškodenému spôsobiť rezné poranenie na uchu v zmysle poradia vzniku jednotlivých zranení uvedené v súdnolekárskom znaleckom posudku. Poškodený A. A. naďalej pokračoval v útoku a tlačil sa k obžalovanému, ktorého sa spoza poškodeného M. E. opätovne snažil kopnúť pravou nohou kopnúť. Na toto obžalovaný reagoval zásahom poškodeného A. A. nožom do oblasti krku, čím mu spôsobil ranu č. 4 (v zmysle znaleckého posudku rana s hĺbkou bodného kanála 4 cm). Aj po tomto zásahu poškodený A. A. evidentne pristupoval k obžalovanému a zastavil sa až tesne predtým, ako ho obžalovaný zasiahol

nožom opäť do oblasti krku, čím mu spôsobil smrteľné zranenie - ranu č. 3 (v zmysle znaleckého posudku rana s hĺbkou bodného kanála 10 cm). Takmer po celý čas, čo mal obžalovaný počas konfliktu v pravej ruke nôž, má ľavú ruku vystretú pred seba a pravú ruku vystretú pri tele mierne za sebou. V čase, kedy obžalovaný dvakrát zasiahol poškodeného A. A. do oblasti krku, bol natlačený k motorového vozidlu nachádzajúcim sa za už zmieneným motorovým vozidlom bielej farby, pričom v čase, kedy došlo k ďalšiemu kopnutiu smerom na obžalovaného, bol k obžalovanému natlačený poškodený M. E..

Vzhľadom na predmetný obrazový záznam a vyššie uvedený popis priebehu skutkových udalostí nie je súdu zrejmé, z čoho prokurátor vychádzal pri svojej argumentácii, v rámci ktorej uvádzal, že poškodený A. A. po prvom zásahu do krku na obžalovaného už neútočil, pričom po tomto prvom zásahu bol poškodený evidentne otrasený až zaskočený situáciou, ktorá sa udiala a na túto nijakým spôsobom nereagoval. Takýto stav vnímania situácie zo strany poškodeného z obrazového záznamu rozhodne evidentný nie je. Naopak, ako už súd uviedol, poškodený ihneď po tom, čo bol obžalovaným zasiahnutý do krku prvýkrát, opätovne pristupoval k obžalovanému, pričom ani jeho postoj bezprostredne predtým, ako mu obžalovaný spôsobil smrteľné zranenie, nevykazuje známky ukončenia útoku, i keď tu je osoba poškodeného sčasti zakrytá motorovým vozidlom. Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z daného obrazového záznamu sa preto súd nemohol s uvedenou argumentáciou prokurátora stotožniť.

Pre úplnosť súd dopĺňa, že k uvedenému skutku sa svedkovia L. K., B.J.V. K., R. V. a V. F. vyjadrili v podstate ako o bitke skupiny osôb, resp. o potýčke, pričom zaregistrovali úder obžalovaného na poškodeného A. A., po ktorom tento poškodený spadol na zem a vyzeralo to, že vracia, pričom až následne zistili, že to je krv. Svedok V. N. k danému skutku uviedol, že v danom konflikte boli zapojené asi 4 osoby, pričom videl, ako obžalovaný počas tohto konfliktu vytiahol nôž.

Skutočnosť, že ide o fyzický konflikt jednej osoby oproti väčšej skupine osôb zaregistroval svedok P. V., ktorý okrem toho uviedol, že to bola štandardná bitka, v rámci ktorej postrehol údery päšťou a kopance. V tomto smere rovnako vypovedal aj svedok B.L.Z. S., podľa ktorého to bola skupina troch osôb proti jednému. Na hlavnom pojednávaní sice tento svedok uviedol, že to bola „strkanica“ štyroch osôb, pričom zo skupinky troch osôb sa mu zdal jeden, ktorý to chcel rozdeliť. V zmysle jeho vnímania nemal pocit, že by sa niektorá z tých štyroch osôb bránila, avšak pri odstraňovaní rozporov postupom podľa § 264 odsek 1 Trestného poriadku prečítaním časti zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania zo dňa 03.11.2017 svedok B. S. potvrdil, že skutočnosti zodpovedá jeho predchádzajúca výpoveď, v rámci ktorej okrem iného uviedol, že uvidel „strkanicu“ 4 osôb, kde to vyzeralo, že traja idú proti jednému, z toho jeden z tej trojice sa snažil to nejako ukludňovať, aby sa nebili. Ďalej uviedol, že pravdepodobne toho Inda (obžalovaného) jeden z tých troch kopol a druhý sa zahnal, ale či ho trafil, to si nepamätal. Videl, ako dvaja z tej trojice útočili na toho Inda. Podľa tejto výpovede svedka jedna z osôb, čo útočili na Inda, ho kopla do nohy a nevie, či ten istý alebo druhý sa zahnal ľavou rukou proti Indovi. Taktiež videl, ako Ind jedného z tých dvoch odstrčil. Z Inda mal taký pocit, že sa bránil v podstate útokom, lebo nevidel, že by chcel z miesta ujsť.

Vo vzťahu ku konaniu obžalovaného, v rámci ktorého mal nožom bodnúť poškodeného M. E. do oblasti hrude je potrebné uviesť, že o tejto skutočnosti svedčí iba vyjadrenie tohto poškodeného, ktorý uviedol, že ako A. začal padať na zem a ten neznámy chlap chcel utiecť, tak ho chytil za bundu a on ho nožom pichol do hrude, v dôsledku čoho ho potom pustil a on začal utekať. Táto okolnosť nie je zaznamenaná na obrazovom zázname a žiaden zo svedkov sa k nej nevyjadril.

Čo sa týka skutku, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť voči poškodenému M.O.T. E. následne po tom, čo už obžalovaný odchádzal z miesta prvotného konfliktu s poškodenými, je potrebné poukázať na nasledovné skutočnosti, ktoré vyplynuli z procesu dokazovania. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný z miesta činu - prvého skutku utekal. B. K. v tejto súvislosti vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný išiel zrýchleným krokom, svedok L.T. K. zase, že obžalovaný kráča úplne v pohode, ako keby sa nič nedialo, išiel normálnou chôdzou s nožikom v pravej ruke a rovnako sa vyjadrila aj svedkyňa R. V. keď uviedla, že obžalovaný išiel normálnym krokom, neutekal. Taktiež podľa svedka V. F. to určite nebol beh, avšak ani kludný krok.

Ďalej je potrebné uviesť, že ako vypovedali viacerí svedkovia a ako to dokumentuje aj ďalší obrazový záznam, poškodený M. E. sa rozbehol za obžalovaným, ktorý odchádzal z daného miesta. Podľa vyjadrení svedkov menovaný poškodený na obžalovaného počas behu kričal (napr. svedok V. F.

vypovedal, že poškodený M. E. kričal, pričom tie hlasné výkriky išli až vtedy, keď sa rozbehol za skupinkou, kde bol obžalovaný) a následne ho aj dobehol, pričom sa dostal do tesnej blízkosti obžalovaného. Až do tohto momentu bol obžalovaný k poškodenému chrbtom, avšak následne, keď bol poškodený bezprostredne za ním, sa v rýchlosti k nemu otočil, zahnal sa na neho s nožom v ruke a spôsobil mu reznú ranu na tvári. Vzápätí na to sa poškodený vrátil k A. A.Y.M.. O týchto skutočnostiach vrátane tej, že obžalovaný bol k poškodenému chrbtom, vypovedali zhodne svedkovia B. K., L. K., ako aj V. F. a o tom, že poškodený M. E. bežal za obžalovaným, vypovedala aj svedkyňa R. V.. Ani jeden zo svedkov neuvádzal, že by sa obžalovaný mal viac ako jedenkrát zahnať s nožom po poškodenom. Spôsob tohto jedného zahnania sa nožom bližšie popísal iba svedok V. F., a to tak, že obžalovaný sa po poškodenom zahnal bez toho, aby riešil, či je poškodený úplne pri ňom, alebo či je desať metrov od neho a bez toho, aby riešil, či ho niekde trafi do tváre, do brucha alebo do ruky, teda bez rozmýšľania sa otočil a šmahol nožom. Všetci svedkovia ale zhodne uviedli, že menovaný poškodený sa po tom, ako sa obžalovaný po ňom zahnal s nožom v ruke, vrátil späť k miestu, kde sa nachádzal poškodený A. A.. Pritom až v tomto momente bolo možné zaregistrovať na tvári (brade) poškodeného M. E. krv, čo potvrdili viacerí vyššie menovaní svedkovia.

K dôvodu, pre ktorý sa obžalovaný otočil a zahnal nožom na poškodeného bola podľa svedka L. K. tá skutočnosť, že poškodený obžalovaného asi nejako chytil. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na výpoveď svedka V. F., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že ako poškodený M. E. bežal za obžalovaným a blížil sa k nemu, bolo očividné, že ho chce asi nejakým spôsobom napadnúť, pričom v ďalšej časti výpovede svedok uviedol, že mu určite chcel jednu uštedriť. Jediným svedkom, ktorý túto skutočnosť vyvracia, je samotný poškodený M. E., ktorý ako dôvod, prečo sa rozbehol za obžalovaným, prezentoval snahu o zastavenie (zadržanie) obžalovaného.

V súvislosti s tým vyjadrením naposledy uvedeného svedka, v zmysle ktorého obžalovaný nebol sám, ale bol v skupinke viacerých osôb, pričom jedna z týchto osôb mala obžalovaného upozorniť na blížiaceho sa poškodeného, súd uvádza, že toto vyjadrenie svedka vychádza pravdepodobne z mylnej interpretácie pohybu a prípadnej gestikulácie ďalších osôb, ktoré mohli ísť rovnakým smerom ako obžalovaný. Z vykonaného dokazovania totiž nepochybne vyplýva, že obžalovaný sa ani pred skutkom, ako ani po jeho spáchaní, nevyskytoval v žiadnej k nemu prináležiacej skupine osôb, čo je preukázané zadokumentovaným osamoteným pohybom obžalovaného od jeho odchodu z Botela Gracia, až po jeho zadržanie príslušníkmi Policajného zboru. Tento fakt vyplýva predovšetkým z jednotlivých kamerových záznamov, ako aj zo svedeckých výpovedí, z ktorých ani jeden nepotvrdil túto časť výpovede svedka F.. Pritom sám svedok pripustil, že odstup medzi obžalovaným a ďalšími osobami, s ktorými mal tvoriť skupinku, bol možno aj dva metre. Podľa názoru súdu však táto v rozpore so skutočnosťou prezentovaná okolnosť nedevaluje výpoveď menovaného svedka ako celok, nakoľko v ostatných častiach je jeho výpoveď v podstate zhodná s výpoveďami ďalších svedkov.

Sumarizujúc uvedené možno konštatovať, že obžalovaný z miesta konfliktu s oboma poškodenými neutekal, odchádzal sám, pričom následne sa za ním s krikom rozbehol poškodený M. E.. V momente, keď bol poškodený v bezprostrednej blízkosti za obžalovaným, ktorý bol doposiaľ k nemu chrbtom, sa obžalovaný k nemu otočil s nožom v pravej ruke, zahnal sa po poškodenom a tohto aj zasiahol v oblasti tváre, v dôsledku čoho mu spôsobil vyššie uvedené rezné poranenie na tvári (brade), dokumentované znaleckým posudkom. Poškodený ďalej upustil od ďalšej snahy atakovať obžalovaného a vrátil sa späť k miestu, kde ležal poškodený A. A. a obžalovaný následne odišiel preč.

Pokiaľ ide o tento skutok, z hľadiska právneho posúdenia konania obžalovaného možno na základe vykonaných dôkazov uvažovať o dvoch pravdepodobných skutkových verziách. Prvá verzia vychádza zo situácie, že obžalovaný reagoval na ďalší priamo a v podstate bezprostredne hroziaci útok zo strany poškodeného, čo má význam pre možnosť právneho posúdenia konania obžalovaného v rovine nutnej obrany, druhá zase, že obžalovaný sa mylne domnieval, že zo strany poškodeného hrozí ďalší útok, v dôsledku čoho by bolo potrebné sa zaoberať otázkou tzv. putatívnej (domnelej) obrany významnej čo do posudzovania trestnej zodpovednosti za trestný čin spáchaný z nedbanlivosti. Konkrétny záver sa odvíja od toho, či poškodený mienil fyzicky napadnúť obžalovaného, alebo ho chcel iba zastaviť a zadržať a tak zaistiť ako páchatela trestného činu.

Nakoľko sa ani jedna z uvedených do úvahy prichádzajúcich verzií nepodarila vykonaným dokazovaním preukázať bez rozumných pochybností (keďže nie je možné s istotou vylúčiť skutočnosť, že poškodený

v stave značne pod vplyvom alkoholu bežiac a kričiac na obžalovaného konal v úmysle tohto fyzicky napadnúť, ale ani to, že poškodený skutočne chcel iba zastaviť obžalovaného, aby neunikol z miesta činu), súd bol povinný v zmysle zásady „in dubio pro reo“ prikloniť sa k verzii pre obžalovaného priaznivejšej, t. j. že konanie poškodeného bolo ďalším priamym a bezprostredne hroziacim fyzickým útokom na osobu obžalovaného tak, ako to popisoval svedok V. F.. Vyššia miera pravdepodobnosti tejto verzie je pritom odôvodnená nielen už zmieneným vyjadrením svedka, ale aj viacerými svedkami potvrdeným krikom poškodeného smerom k obžalovanému, jeho stavom ťažkej opitosti, ale aj jeho konaním v rámci predchádzajúceho útoku na obžalovaného. Nakoľko však stále ide iba o pravdepodobnosť tejto verzie, ktorá sa na základe vykonaného dokazovania nepreniesla do istoty, súd opätovne zdôrazňuje, že urobil záver o ďalšom útoku poškodeného na obžalovaného a teda sa k tejto verzii priklonil na základe uvedenej zásady (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného) z dôvodu, že je pre obžalovaného priaznivejšia. Povinnosť súdu prikloniť sa k tejto verzii vychádza aj z ustálenej judikatúry týkajúcej sa použitia tejto zásady, pričom v kontexte prejednávanej trestnej veci možno poukázať predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.04.1990, sp. zn. 11 To 27/1990 (judikát R 36/1991), v ktorého prvej právnej vete sa uvádza, že pri použití dôvodu vylučujúceho protiprávnosť podľa § 13 Tr. zák. (teraz § 25 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z.) o nutnej obrane nemôže súd vychádzať zo záveru, že útok zo strany poškodeného „veľmi pravdepodobne neskončil“. Ak nemožno túto otázku vykonanými dôkazmi zistiť celkom bezpečne, je nutnú vychádzať zo zásady „in dubio pro reo“ a ohľadne skončenia či neskončenia útoku na záujem chránený trestným zákonom urobiť záver, že útok v dobe činu obvinenej, ktorá sa mu bránila, trval. Na tomto základe je preto konštatovanie prokurátora iba o snahe poškodeného M.O.V. E. zastaviť obžalovaného pri odchode z miesta činu, v rámci ním prezentovanej druhej fázy útoku obžalovaného, ako jednoznačne nepreukázané, a tým aj v rozpore s uvedenou zásadou, z ktorej je súd povinný vychádzať pri existujúcich zmienených pochybnostiach, ktoré v procese dokazovania neboli odstránené.

Pre úplnosť súd dodáva, že ani v prípade preukázania druhej verzie, ktorá by mohla odôvodňovať záver o tzv. putatívnej obrane, by súd nemohol dospieť k záveru o vine obžalovaného, k čomu sa súd stručne vyjadrí v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

Čo sa týka poranení zaznamenaných na tele obžalovaného N. C., tieto sú dokumentované v zápisnici o prehliadke tela zo dňa 07.10.2017 a lekárskej správy z toho istého dňa. Ide o poranenie na ľavej časti hrudníka napravo od tetovania - odrenina do 2 cm, poranenie - odrenina na ľavej hornej končatine medzi 2-3 prstom a čerstvý hematóm nad pravým členkom.

Ďalšou preukázanou skutočnosť, ktorá má podľa názoru súdu nezanedbateľný význam pre právne posúdenie konania obžalovaného v rámci oboch skutkov, je stav obžalovaného po požití alkoholu. Prokurátor sa tento stav snažil spochybniť s poukazom na namerané hodnoty v jeho dychu. Opomína ale časový aspekt medzi spáchaním skutku (skutkov) a vykonaným meraním alkoholu v dychu obžalovaného. Ako vyplýva z výsledkov tohto merania, u obžalovaného bolo dňa 07.10.2017 v čase o 07:04 hodine zistené 0,53 mg/l alkoholu v krvi, čo predstavuje 1,10 promile. V zmysle znaleckého psychiatrického posudku v rámci jeho forenzného rozboru bol teda obžalovaný v uvedenom čase naozaj iba v štádiu miernej opitosti. Avšak v tejto časti znaleckého posudku sa znalkyňa MUDr. Denisa Mészárosová ďalej vyjadrila, že orientačne bol u obvineného pokles alkoholu za hodinu asi 0,1 mg/l, čo je 0,21 promile, pričom ďalej uvádza, že vychádzajúc teda z obdobného predpokladu mal obvinený v čase spáchania skutku o 0,5 mg/l viac alkoholu v krvi, čo predstavuje odhadom v čase spáchania skutku 1,03 mg/l, čo je 2,15 promile. Uvedená hladina alkoholu v krvi predstavuje stredne ťažký až ťažký stupeň opitosti. Uskutočnenie tohto prepočtu znalkyňa vysvetlila tým, že uvedeným odhadovaným množstvom alkoholu v krvi ako u obvineného, tak aj u poškodeného M.O.V. E. (tu súd dodáva, že aj u poškodeného A. A. vzhľadom na toxikologickým vyšetrením zistené množstvo alkoholu v krvi predstavujúce stav ťažkej opitosti) chcela poukázať, že na spáchaní skutku a jeho priebehu sa do podstatnej miery podpísala aj opitosť zúčastnených. Stav značnej opitosti obžalovaného je pritom možné zistiť aj z kamerových záznamov zachytávajúcich obžalovaného pri jeho odchode z Botela Gracia (o čom svedčí samotná analýza tohto kamerového záznamu popisujúca taktavý pohyb obžalovaného) a v čase stretu s poškodenými.

Pre posúdenie vyššie popísaných preukázaných skutkových okolností majú význam aj ďalšie zistenia znalkyne psychiatricky MUDr. Denisy Mészárosovej obsiahnuté v znaleckom posudku č. 1/2018 zo dňa

22.01.2018 a znalkyne psychologičky Mgr. Olgy Tomišovej uvedené v znaleckom posudku č. 5/2018 zo dňa 24.01.2018.

V znaleckom psychiatrickom posudku sa okrem iného konštatuje, že u obžalovaného neboli zistené príznaky závislosti od omamných a návykových látok. Užitá dávka Ciprexu (dávka 10 mg) a 1 tabletky Coaxilu v dávke 12,5 mg nemala forenzne významný vplyv na konanie obžalovaného v čase spáchania skutku. Medzi konzumom alkoholu a užitím liekov prebehlo viac ako 8 hodín a v čase skutku uplynulo od užitia liekov 16 hodín. Obžalovaný v čase spáchania skutku dokázal v dostatočnej miere rozpoznať nebezpečnosť svojho konania a svoje konanie ovládať. Obžalovaný mal v čase spáchania skutku forenzne nevýznamne znížené ovládacie aj rozpoznávacie schopnosti. V rámci forezného rozboru v posudkovej časti znaleckého posudku znalkyňa vyslovila predpoklad, že v danej veci zohralo významnú úlohu niekoľko faktorov. Primárnym zdrojom boli údajné opakované rasistické konflikty na ulici (prispôsobovanie sa inej kultúre, jazyková bariéra, kultúrna izolácia) a opitosť stredne ťažkého až ťažkého stupňa. Alkohol u obžalovaného spôsobil odbrzdzenie zábran, čo vyústilo k uvoľneniu tenzie a následnému pre obžalovaného netypickému, odbrzdenému a heteroagresívnemu správaniu. Znalčka ďalej poukázala na to, že v inkriminovaný večer, kedy sa skutok odohral, sa zrejme stupňovalo napätie medzi obžalovaným a poškodeným. Silný afektívny náboj u obžalovaného spôsobil, že jeho správanie a konanie malo za následok usmrtenie poškodeného A. A. a ublíženie na zdraví M. E.. Správanie obvineného počas skutku nemalo prvky patologickej dezorientácie a dezintegrácie počas činu, ani bezprostredne po čine. Obžalovaný aj napriek prežívanému afektu zlosti (hnevu) dokázal popísať priebeh skutku a udalostí, ktoré sa odohrali bezprostredne po skutku. Znamky vystupňovaného a patického afektu znalkyňa nediagnostikovala (chýba porucha vedomia, amnézia, konanie nebolo automatické, motivácia je psychologicky zrozumiteľná). V konaní obžalovaného nie sú známky, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako plánovaný, úmyselný čin, jednalo sa skôr o nahromadenie hnevu a odporu voči poškodeným, čo nakoniec viedlo k homicídneho konaniu zo strany obžalovaného. Osobnosť obžalovaného hodnotila ako dostatočne štruktúrovaná, diferencovaná, charakterizuje ju vyrovnanosť extrovertných a introvertných čŕt, temperament skôr flegmatický, s primeraným sebavedomým, pozitívnym prispôsobovaním sa realite. Osobnostná zameranosť je pracovne výkonnosťná, so sklonom k závislosti od blízkych osôb. Obžalovaný má rozvinuté vyššie city a vytvorený hodnotový systém. Znalčka nevyhlúčila prítomnosť úzkostne depresívnej symptomatiky ani pred skutkom, ani v čase skutku (vzhľadom k medikácii antidepresívami), avšak uvedená porucha nemala forenzne významný vplyv na konanie páchatel'a a teda jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti.

Znalčka psychologička vo svojom znaleckom posudku charakterizovala osobnosť obžalovaného ako zreľú, dobre diferencovanú, s miernym posunom k extroverzii. V osobnostnej štruktúre sa prejavuje primerané sebavedomie a sebadôvera. Prejavuje sa u neho sociálna naivita, očakáva, že dostane od ľudí to, čo dáva. Emočne vyrovnaný, stabilný, s pevnou pôdou pod nohami. Prevláda racionálna kontrola nad emotivitou. Je citlivý a ľahko zraniteľný. V štruktúre osobnosti obžalovaného sa nemanifestovali symptómy žiadnej poruchy osobnosti, ktoré by ovplyvnili jeho konanie pred, počas skutku a po ňom. Osobnosť je dobre integrovaná, neprejavili sa tendencie k impulzívnemu konaniu. Z psychologického pohľadu možno predpokladať, že jeho konanie bolo determinované snahou ochrániť sa pred útočníkmi, ktorí boli v početnej prevahe. Vyšetrením neboli zistené u obžalovaného sklony k agresívnemu konaniu, ako trvalá súčasť štruktúry osobnosti. Obžalovaný je schopný správne vnímať a reprodukovať udalosti a okolnosti prípadu, pre ktorý je trestne stíhaný, pričom vyšetrenie nepreukázalo u neho sklony k skresľovaniu skutočností.

Na hlavnom pojednávaní znalkyňa k vysvetleniu svojich záverov ohľadne konštatovania snahy obžalovaného ochrániť sa pred útočníkmi, ktorí boli v početnej prevahe uviedla, že k tomuto záveru dospela na základe výpovedí obžalovaného, výpovedí aj ostatných svedkova z obsahu spisu. Pri posudzovaní otázky agresivity obžalovaného vychádzala zo širokej škály testov, ktoré boli použité pri jeho vyšetrení a ktoré sú uvedené v znaleckom posudku. Zistenie prevahy racionálnej zložky nad emotívnou u obžalovaného podľa znalkyne znamená, že obžalovaný je schopný racionálne sa postaviť aj k zložitým situáciám a keď sa necíti nejakým ohrozeným, je schopný racionálne uvažovať a racionálne spracovať a riešiť situáciu. Znalčka ďalej uviedla, že každý má v sebe takú tú zložku nepoznanú, ktorá znamená to, že keď sa ocitneme v tak vypätých emočných situáciách, ako bola táto pre obžalovaného, tak sa môže stať to, že sa správame úplne inak ako dovtedy. Nikto nevie predpokladať, ako sa v takýchto vypätých emočných situáciách môže správať a to platí aj pre obžalovaného.

Vychádzajúc zo všetkých takto zistených skutočností je zrejmé, že pred právnym posudzovaním skutku z hľadiska naplnenia a existencie zákonných znakov konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu upravenej v osobitnej časti Trestného zákona sa súd primárne musel zaoberať otázkou protiprávnosti činu v tom smere, či obžalovaný konal v rámci nutnej obrany ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, alebo či jeho konanie predstavuje exces (vybočenie) z medzí nutnej obrany, či už exces intenzívny (obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku vzhľadom k jeho spôsobu, miestu, času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka a k osobe obrancu) alebo exces extenzívny (obrana sa nerealizovala v čase priamo hroziaceho alebo trvajúceho útoku). Takýto primárny základ právneho posúdenia činu zodpovedá aj argumentácii procesných strán, kde na jednej strane prokurátor pripúšťa útok a vyvolanie konfliktu zo strany poškodených, avšak následne konanie obžalovaného hodnotí ako vybočenie z medzí nutnej obrany (intenzívny aj extenzívny exces), na strane druhej obhajoba argumentuje existenciou podmienok nutnej obrany.

Podľa § 25 odsek 1 Trestného zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 odsek 2 Trestného zákona nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 odsek 3 Trestného zákona ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 odsek 4 Trestného zákona ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevyklučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

Z dikcie citovaných ustanovení vyplýva, že podmienkami pre to, aby bolo možné určité konanie posudzovať ako konanie uskutočnené v nutnej obrane, sú odvracanie útoku smerujúceho na záujem chránený Trestným zákonom, ide o útok priamo hroziaci alebo trvajúci, pričom súčasne obrana proti nemu nesmie byť celkom zjavne neprimeraná z hľadísk upravených v § 25 odsek 2 Trestného zákona. Avšak aj v takom prípade (celkom zjavnej neprimeranosti obrany) Trestný zákon vo svojom ustanovení § 25 odsek 3 pripúšťa výnimku, a to vtedy, ak celkom zjavná neprimeranosť obrany bola dôsledkom silného rozrušenia spôsobeného útokom, pričom Trestný zákon tu príkladmo (použitím slova „najmä“) predpokladá stav zmätku, strachu alebo zľaknutia.

V tejto súvislosti považuje súd za nevyhnutné poukázať na teoretické východiská, z ktorých je nutné vychádzať pri posudzovaní toho, či boli alebo neboli naplnené podmienky nutnej obrany, ktoré majú svoj výraz aj v ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (resp. judikatúry najvyššieho súdu z obdobia do roku 1993, prípadne Najvyššieho súdu Českej republiky od r. 1993, ktorá je použiteľná aj v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky).

Predovšetkým je potrebné uviesť, že obranca (osoba konajúca v nutnej obrane) nekoná v rozpore s účelom Trestného zákona, ale naopak v súlade s ním. Na posudzovanie konania v nutnej obrane nie je možné aplikovať zásadu subsidiarity, čo znamená, že napadnutá osoba má právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany, alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 To 66/2006, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 66/86, R 25/1976, R 18/1996). Inak povedané, brániaca sa osoba nie je povinná použiť miernejšiu formu z do úvahy prichádzajúcich možností konania, t. j. nevyžaduje sa, aby sa obranca snažil vyhnúť hroziacemu alebo už prebiehajúcemu útoku alebo aby použil najskôr miernejšie spôsoby obrany a ich intenzitu prípadne stupňoval až podľa spôsobu útoku. Preto intenzívny exces z medzí nutnej obrany nemožno vidieť len v tom, že napadnutá osoba sa útoku nevyhla útekom, i keď bol útek možný, alebo že nezvolila miernejšiu možnú obranu, pokiaľ použitú (intenzívnejšiu) obranu ešte nie je možné považovať za celkom zjavne neprimeranú spôsobu útoku. (R 20/2008). Uvedené úzko súvisí tiež s tým, že riziko vyvolané útokom musí znášať útočník sám.

O nutnú obranu však nejde vtedy, keď útok už fakticky skončil alebo kde napadnutý reaguje na útok takým spôsobom, že útok v skutočnosti odpláca a nie odvracia. Teda v tých prípadoch, kedy po skončení útoku sám napadnutý prejde do útoku s úmyslom vysporiadať sa s útočníkom, od ktorého už nebezpečenstvo nehrozí. V takom prípade je občan trestne zodpovedný, ale len za následok, ktorý zavinene spôsobil touto časťou svojho konania - teda pri odplácaní útoku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 1995, sp. zn. 8 Tz 169/95).

Pri nutnej obrane sa nevyžaduje ani primeranosť obrany v zmysle úplnej úmernosti (proporcionality) medzi významom ohrozeného spoločenského vzťahu a vzťahu dotknutého obranou (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 1995, sp. zn. 8 Tz 169/95). Pri posudzovaní primeranosti obrany a útoku treba v zmysle vyššie citovaného ustanovenia o nutnej obrane brať do úvahy intenzitu oboch akcií, ako aj škodu, ktorá hrozila z útoku a škodu spôsobenú v obrane. Ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník. Nesmie ale ísť o konanie alebo prostriedky celkom zjavne neprimerané povahy a nebezpečnosti útoku. Taktiež škoda spôsobená v obrane môže byť väčšia ako škoda, ktorú útočník spôsobil napadnutému alebo ktorá hrozila z jeho útoku. Nesmie však byť medzi nimi celkom zjavný nepomer. Skutočnosť, že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu a očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver, že ide o nutnú obranu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 73/2012, taktiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 1995, sp. zn. 8 Tz 169/95). Vzhľadom na znenie ustanovenia § 25 odsek 2 Trestného zákona je pritom pri posudzovaní intenzity útoku potrebné vychádzať z toho, že pojem spôsob útoku je podstatne širší než „spôsob vykonania útoku“, ktorý by nevyjadroval všetky okolnosti, ktoré musí poškodený a následne i súd zodpovedne a komplexne hodnotiť. V „spôsobe útoku“ je vyjadrený nielen spôsob vykonania útoku, ale i osoba útočníka, jeho vlastnosti a úmysly, ktoré sa pri útoku prejavili, použité zbrane, hroziaca súčinnosť ďalších osôb sprevádzajúcich útočníka, ako i ďalšie okolnosti, za ktorých bol útok spáchaný, za podmienky, že ich je možné zahrnúť pod pojem spôsob útoku a že boli známe i celkom zjavne poškodenému obrancovi. Pritom je však treba mať na pamäti, že Trestný zákon nestanovuje merítko pre určenie hraníc nutnej obrany. Je preto treba posúdiť všetky rozhodné skutočnosti, najmä intenzitu útoku a obrany i všetky ďalšie zmienené okolnosti prípadu s prihliadnutím tiež k závažnosti záujmu spoločnosti na aktívnej obrane poškodeného voči trestným činom.

V súvislosti s uvedenými základnými východiskami je potrebné zdôrazniť, že primeranosť obrany treba vždy posúdiť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, pričom nutná obrana bude vylúčená z dôvodu tzv. intenzívneho excesu iba vtedy, keď čin obrancu celkom jasne, očividne a nepochybne nezodpovedá všetkým rozhodným okolnostiam charakterizujúcich spôsob útoku. To korešponduje s dikciou § 25 odsek 2 Trestného zákona, v zmysle ktorej nutná obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku, čo logickými metódami výkladu znamená prípustnosť neprimeranej obrany a dokonca aj obrany zjavne neprimeranej k spôsobu útoku (rovnako aj R Čr 20/2008). Takto koncipovaná nutná obrana predstavuje jeden z dvoch zásadných rozdielov oproti úprave obsiahnutej v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb. účinnom na území Slovenskej republiky do 30.09.1994, v rámci ktorej obrana nesmela byť iba zrejme neprimeraná útoku (druhom zásadnou zmenou je znenie § 25 odsek 3 Trestného zákona). V tomto smere súd poznamenáva, že závery obsiahnuté v judikatúre, ktoré sa týkajú primeranosti obrany, je potrebné vnímať a aplikovať z pohľadu obrancu dokonca pre neho miernejšie (priaznivejšie), než tomu bolo za predchádzajúcej právnej úpravy.

Za významný aspekt posudzovania primeranosti obrany je pritom nevyhnutné považovať aj to, že primeranosť nutnej obrany je potrebné hodnotiť tiež so zreteľom na subjektívny stav osoby, ktorá odvracala útok, t. j. podľa toho, ako sa čin útočníka javil tomu, kto ho odvracal (B 3/1984-15 - Bulletin Najvyššieho súdu Českej republiky).

Podľa názoru súdu všetky vyššie zmienené atribúty nutnej obrany sú plne aplikovateľné aj na posudzovanú trestnú vec v tom smere, že konanie obžalovaného N. C. bolo potrebné posúdiť v celom rozsahu ako konanie v nutnej obrane, pričom toto konštatovanie vychádza z vyššie popísaného zisteného a preukázaného skutkového stavu. Použitie ustanovení o nutnej obrane v spojení so zásadami vyplývajúcimi z trestnoprávnej teórie vzťahujúcej sa k tejto okolnosti vylučujúcej protiprávnosť, bolo teda nevyhnutné nielen vo vzťahu k poškodenému A. A., ale aj pokiaľ ide o časť skutku (správne by aj v obžalobe malo ísť o samostatne vymedzený skutok), v rámci ktorého mal obžalovaný v zmysle obžaloby útočiť na poškodeného M. E..

V prejednávanej trestnej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že to boli poškodení A. A. a M. E. spolu s ďalšou osobou a v jej prítomnosti - svedok F. K., ktorí iniciovali a vyvolali konflikt a najskôr verbálne a vzápätí ihneď aj fyzicky značne agresívnym spôsobom napádali obžalovaného N. C.J.V. bez toho, aby im na to obžalovaný dal nejaký dôvod. Tento útok nebol ani v jednom momente prerušený a v nijakom smere nevykazoval známky skončenia, naopak predovšetkým zo strany poškodeného A. A. pokračoval až dovtedy, kým mu obžalovaný nespôsobil smrteľné bodného zranenie. Z obrazového záznamu je zrejmé, že poškodený A. A.L.E. pokračoval v útoku aj potom, čo sa obžalovaný snažil najskôr miernejším spôsobom odvrátiť a odraziť trvajúci útok, keď zomrelého poškodeného A. A. odstrčil tak, že tento spadol na zem. Aj potom a napriek tomu útok menovaného poškodeného pokračoval, hoci už bolo evidentné, že obžalovaný má v ruke nôž, ktorý medzitým vytiahol a použil na svoju obranu. Poškodený A. A. v útoku na obžalovaného neprestal ani po tom, čo sa ho tento v rámci obrany snažil v podstate neúspešne zasiahnuť prvýkrát a následne pristupoval k obžalovanému aj po prvom bodnom zranení. Zo správania obžalovaného zachyteného na obrazovom zázname možno nepochybne usudzovať, že nôž skutočne vytiahol výlučne na svoju obranu proti útočníkom, pričom v úvode jeho začínajúcej aktívnej obrany a následne aj počas ďalšieho trvania útoku zo strany poškodených je možné vidieť, že bol výlučne v obrannom postavení s vystretou ľavou rukou pred sebou. K použitiu noža z jeho strany došlo vždy až v momente, keď ho poškodený A. A. v rámci pokračujúceho útoku na jeho osobu atakoval, resp. sa k nemu približoval v evidentnom úmysle ho opätovne fyzicky napádať. Z ani jedného časového okamihu priebehu skutkového deja nevyplýva skutočnosť prezentovaná prokurátorom, že by obžalovaný sám preberal iniciatívu v snahe aktívne útočiť na poškodených v čase skončenia útoku z ich strany za účelom nejakej vendety. Obžalovaný pritom utŕžil rany päťou do oblasti tváre, resp. takéto údery boli do oblasti jeho tváre viackrát vedené, a to v momente, keď ho druhý z poškodených M. E. držal za bundu, pričom súčasne bol dvakrát kopnutý poškodeným A. A. a so zreteľom na výpoveď obžalovaného a lekársku správu zasiahnutý aj úderom do hrude. Po celý čas bola v bezprostrednej blízkosti konfliktu aj tretia osoba prináležiaca k poškodeným, svedok F. K..

S poukazom na uvedené je nepochybné, že podmienka nutnej obrany spočívajúca v odvracaní trvajúceho a stále priamo hroziaceho útoku zo strany poškodených bola splnená a záver o extenzívnom excese je zjavne neopodstatnený.

V tejto súvislosti považuje súd za potrebné vyjadriť sa ku konštatovaniu prokurátora, ktorí síce pripustil, že práve poškodení boli prví, ktorí aktívne začali, resp. vyvolali konflikt, avšak veľmi podstatnou a nezanedbateľnou okolnosťou bolo podľa neho to, že obžalovaný prvotne verbálne reagoval na poškodených a aktívne sa do verbálnej potýčky aj zapojil. Súdu nie je absolútne zrejmé, v čom má spočívať právny význam takto prezentovanej skutočnosti, ktorá okrem toho z ničoho nevyplýva. Zo žiadneho dôkazu vrátane predmetného obrazového záznamu nemožno usudzovať na to, že by obžalovaný vôbec nejako na poškodených verbálne reagoval. Avšak aj v prípade, že by tomu tak skutočne bolo, nič nenasvedčuje tomu, že by obžalovaný reagoval inak, ako by to za danej situácie bolo možné považovať za prirodzené (napr. ohradenie sa voči verbálnemu útoku na jeho osobu, snaha verbálne ukončiť konflikt už v počiatku a pod.), alebo že by išlo napríklad o obyčajnú reakciu vychádzajúcu z nevedomosti o pohnútkach poškodených a z nedostatočnej znalosti slovenského jazyka.

Pri posúdení primeranosti obrany obžalovaného v intenciách § 25 odsek 2 Trestného zákona súd poznamenáva, že obžalovaný čelil útoku poškodených smerujúcemu na jeho fyzickú integritu. Zo strany poškodeného A. A. bolo smerovaných viacero úderov do oblasti tváre obžalovaného v čase, keď bol držaný za bundu zo strany druhého poškodeného a menovaný poškodený sa ho snažil opakovane napadnúť kopnutím za prítomnosti druhého z poškodených stojaceho pred obžalovaným a s povedľa pohybujúcim sa svedkom F.J.F. K.. V čase posledných dvoch obranných výpadov obžalovaného bol tento v podstate natlačený na za ním stojace vozidlo. Zo zadokumentovaného a už popísaného útoku poškodených na obžalovaného je plne opodstatnená jeho obava nielen o svoje zdravie, ale aj život, čomu nasvedčuje samotný spôsob útoku poškodeného A. A., ktorý evidentne smeroval minimálne k spôsobeniu ujmy na zdraví, pričom útok (opakovaný) päťou do oblasti tváre je tiež spôsobilý privodiť ťažkú ujmu na zdraví a za istých okolností aj smrť. O uvedenom zámere poškodených svedčí aj tá skutočnosť, že poškodený M. E. uviedol poškodenému A. A., že obžalovaný je osobou, ktorá ho predtým napadla v podniku, z ktorého odišli, čo bola mylná predstava poškodeného E., ktorá nekorešpondovala so skutočnosťou. Z uvedeného hľadiska možno konštatovať, že škoda, resp. následok spôsobený útočníkovi A. A. nie je zrejme neprimeraný následku, ktorý hrozil obžalovanému z podniknutého útoku

poškodených. Tento záver je odôvodnený aj so zreteľom na všetky ďalšie objektívne okolnosti prípadu a predstavy brániaceho sa odôvodnené týmito objektívnymi okolnosťami prípadu (R 41/1980).

V prejednávanej trestnej veci nie je podľa názoru súdu možné na vybočenie z medzí nutnej obrany (exces intenzívny) usudzovať iba preto, že obžalovaný použil na svoju obranu nôž proti neozbrojeným útočníkom, ako ani to, akým spôsobom ho použil. Takýto záver možno oprieť aj o rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, ktorý vyslovil, že skutočnosť, že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu a očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver, že ide o nutnú obranu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 73/2012, taktiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 1995, sp. zn. 8 Tz 169/95), na vybočenie z medzí nutnej obrany nemožno usúdiť len z toho, že napadnutý sa bránil zbraňou proti neozbrojenému útočníkovi, vekovo podstatne mladšiemu, fyzicky silnejšiemu a známemu svojou agresívnosťou (R 49/1970). Ďalej vo svojej rozhodovacej činnosti najvyšší súd konštatoval, že spravidla nepôjde z tohto hľadiska o prekročenie primeranosti nutnej obrany, ak napadnutý pri odvracaní útoku ohrozujúceho jeho život, resp. z ktorého mu hrozí ťažká ujma na zdraví, útočníka usmrť. Skutočnosť, že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu a očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver, že ide o nutnú obranu (R 19/1982). Rovnako na vybočenie z medzí nutnej obrany nemožno usudzovať ani z toho, že obžalovaný útočníka smrteľne zranil a sám neutrpel pri útoku nijaké zranenie, ak tým odvracal útok priamo hroziaci alebo trvajúci a takáto obrana nebola zrejme neprimeraná povahe a nebezpečnosti útoku. (rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 14.01.1987, sp. zn. 1 To 66/86, R 18/1979). Aj v rozhodnutí R 14/1999 najvyšší súd uviedol, že v závislosti na konkrétnych okolnostiach prípadu nie je vylúčené posúdiť ako stav nutnej obrany konanie osoby, ktorá reaguje na fyzický útok neozbrojeného páchatela opakovaným použitím strelnej zbrane, pričom dôjde k usmrteniu útočníka. Napokon možno primerane vychádzať napríklad aj z rozhodnutia R ČR 48/2007, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že ak bol útok voči napadnutému vedený zo strany útočníka opakovaným hádzaním kameňov síce z väčšej vzdialenosti, avšak takou intenzitou a tak veľkými kameňmi, že mu hrozilo spôsobenie aj závažného zranenia, pričom tento útok stále trval, nejde o vybočenie z medzí nutnej obrany podľa § 13 Trestného zákona (teraz § 25 Trestného zákona), ak napadnutý ako jediného účinného prostriedku k odvráteniu takého útoku použil strelnú zbraň tak, že vystrelil v smere na útočníka, ktorého zasiahol a spôsobil mu smrteľné zranenie, obzvlášť keď tomu predchádzalo niekoľko neúčinných výstražných výstrelov.

V prípade viacerých z hore uvedených rozhodnutí si je však potrebné dôsledne uvedomovať, že boli vydané za účinnosti Trestného zákona, ktorý podmienky nutnej obrany upravoval prísnejšie, než je tomu tak v súčasne platnom a účinnom Trestnom zákone č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov. To platí aj pre rozhodnutie R 41/1981, v rámci ktorého sa uvádza, že primeranosť obrany a teda primeranosť obrany intenzite útoku nie je závislá od použitého prostriedku, ale od toho, ako ho brániaci použije.

S poukazom na súčasne znenie § 25 odsek 2 Trestného zákona spôsob použitia zbrane v kontexte všetkých rozhodných okolností z hľadiska posudzovania podmienok nutnej obrany môže byť neprimeraný a dokonca aj zrejme neprimeraný, nesmie však byť celkom zjavne neprimeraný.

S prihliadnutím na citované rozhodnutia je zřejmé, že judikatúra pripúšťa použitie zbrane brániacou sa osobou aj voči neozbrojenému útočníkovi, ako aj spôsobenie smrti útočníkovi za podmienok vyžadovaných Trestným zákonom v ustanoveniach o nutnej obrane, vždy je však potrebné vychádzať z okolností konkrétneho prípadu a pri posudzovaní splnenia podmienok nutnej obrany z hľadiska jej primeranosti (t. j. či je alebo nie je celkom zjavne neprimeraná) dôsledne zohľadňovať intenzitu útoku, formu zavinenia útočníka, počet útočníkov a možnosť súčinnosti pri útoku zo strany ďalších osôb, či bol útok vykonaný cez deň alebo v noci, na odľahlom mieste alebo v prítomnosti iných osôb, aké fyzické parametre sa vzťahujú k osobe útočníka, resp. útočníkov, v akom stave sa nachádzali útočníci a v akom obranca a v neposlednom rade určite aj to, či bol útok pre obrancu prekvapivý, alebo mal možnosť sa naň pripraviť.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že obžalovaný sa s poškodenými vôbec nepoznal a ani v momente stretnutia s nimi v podstate nemohol očakávať, že by mohol byť predmetom útoku z ich strany, a to ešte ani v tom momente, keď sa už poškodení smerom k nemu slovné prejavili. Z obrazového záznamu je totiž možné zistiť, že obžalovaný v úplnom úvode po tom, čo ho poškodení zaregistrovali, reaguje na ich prejav zdvihnutím oboch rúk nad hlavu, čo pri neexistencii dôkazov o opaku možno hodnotiť výlučne ako zmierlivé gesto. Obžalovaný, ktorý pokojnou chôdzou išiel sám oproti poškodeným, sa pritom v nijakom

smere nesprával takým spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za príčinu útoku na jeho osobu a hodnotiť ho ako nejakú provokáciu a podnet k jeho napadnutiu, a to tak vo vzťahu k poškodeným, ako aj k akejkolvek inej osobe. Ako už bolo uvedené, poškodení obžalovaného za takéhoto jeho absolútne nekonfliktného správania napadli najskôr slovne a ihneď na to aj fyzicky. Taktiež už bolo zmienené, že príčinou ich útoku na obžalovaného mal byť predchádzajúci konflikt poškodeného M. E. s inou osobou, ktorú si zmýlil s obžalovaným, o čom obžalovaný logicky nemohol mať žiadnu vedomosť. Za takejto situácie mohol byť obžalovaný evidentne zaskočený správaním sa poškodených, nakoľko nemohol vedieť, čo útočníci od neho chcú a ako sa ich ďalšie konanie vôbec môže skončiť, k čomu nepochybne pristupuje aj jeho nedostatočná znalosť slovenského jazyka. Pritom vyjadrenia poškodených, resp. jedného z nich na jeho adresu ako „cigán“ a „terorista“, na ktoré poukázal obžalovaný a ktoré neboli žiadnym spôsobom vyvrátené a ani spochybnené, v spojení s takmer okamžitým následným fyzickým atakom na jeho osobu, boli spôsobilé vyvolať u obžalovaného značné obavy o svoje zdravie a aj život, ktoré v tomto kontexte vychádzali z agresívnosti takéhoto ich konania vnímaného z pohľadu dovedy nič netušiaceho obžalovaného. V tomto smere a z hľadiska subjektívneho vnímania útoku obžalovaným ako obrancom nemožno opomenúť ten fakt, že obžalovaný je indickej národnosti, čo nadobúda na význame so zreteľom na výrazy ako „cigán“ a „terorista“, adresované obžalovanému. Súd však už na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku uviedol, prečo považoval rasový motív útoku za vylúčený, hoci sa to tak obžalovanému mohlo javiť.

Vzhľadom na povahu prejednávanej trestnej veci, vyznačujúcej sa značným záujmom médií i verejnosti, považuje súd, pre účely vysvetlenia svojich právnych záverov z hľadiska náležitého a správneho právneho posúdenia použitia noža na obranu voči neozbrojenému útočníkovi, za žiaduce poukázať na obdobné prípady z minulosti, v ktorých najvyšší súd konštatoval splnenie podmienok nutnej obrany.

Z tohto hľadiska možno ako názorný príklad uviesť skutkové okolnosti popísané v judikáte R 49/1970 (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.06.1970, sp. zn. 3Tz 13/1970), kde najvyšší súd zamietnutím sťažnosti pre porušenie zákona podanú generálnym prokurátorom Slovenskej republiky v neprospech obžalovaného potvrdil správnosť záverov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, na základe ktorých bol obžalovaný podľa § 226 písmeno b/ Trestného poriadku (teraz § 285 písmeno b/ Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) oslobodený spod obžaloby pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že dňa 23.10.1968 v Senci pred reštauráciou na Gottwaldovej ulici, keď sa k nemu na bicykli blížil poškodený, otvoril si vreckový nôž, ktorý si pripravil do vrecka kabáta a keď poškodený pristúpil k nemu a začal mu nadávať do plešatých špín, pričom ho aj udrel rukou po tvári a kopol ho, vytiahol z vrecka pripravený nôž, ktorým trikrát bodol do prednej spodnej časti hrudníka tesne pod spojnicu bradaviek poškodeného, ktorý za niekoľko sekúnd klesol z bicykla na zem a počas odvozu k lekárovi týmto zraneniam podľahol.

V tomto prípade súdy dospeli k právnenému záveru o konaní obžalovaného v nutnej obrane, pričom rozdiel v skutkových okolnostiach v porovnaní s trestnou vecou obžalovaného N. C. spočíval v tom, že opodstatnené veľké obavy obžalovaného pred poškodeným vychádzali z predchádzajúceho agresívneho konania poškodeného voči obžalovanému (obžalovaný bol v minulosti viackrát poškodeným napadnutý), z jeho výrazne silnejších fyzických vlastností, ako aj zo skutočnosti, že poškodený bol vekovo výrazne mladší, pričom vzhľadom na tieto obavy si obžalovaný už vopred, ešte pred príchodom poškodeného, pripravil vo vrecku nôž pre prípad obrany.

Uvedený rozdiel teda spočíval v skutočnostiach, ktoré u obžalovaného vyvolali veľké obavy ako základu, z ktorých súdy vychádzali pri posudzovaní podmienok nutnej obrany. Uvažujúc v rovine tejto trestnej veci je pritom nepochybné, že opodstatnené veľké obavy mohol mať a skutočne mal aj obžalovaný N. C., ktorý na rozdiel od porovnávaného prípadu nemal taký priestor na obranu voči neočakávanému, ničím nevyvolanému a okamžitému verbálnemu aj fyzickému útoku na jeho osobu, v dôsledku čoho si logicky ani nemohol pripraviť zbraň na svoju obranu už pred samotným útokom, ale túto uchopil až počas jeho priebehu, čeliac pritom presile útočníkov a eventuálnej možnosti zapojenia sa do útoku ďalšej tam sa nachádzajúcej osoby patriacej k poškodeným, pričom možnosti fyzickej obrany obžalovaného bez použitia zbrane boli značne znížené stavom jeho značnej opitosti. Nemožno pritom opomenúť samotný značne agresívny spôsob útoku na osobu obžalovaného, ktorého ďalší priebeh sa nedal z pohľadu obrancu predvídať so zreteľom na ťažký stupeň opitosti (útočiacich). Všetky tieto okolnosti možno postaviť na roveň skutočnostiach porovnávaného prípadu z hľadiska existencie obáv brániacej sa osoby o svoje

zdravie a život, pričom súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že v čase spáchania skutku porovnávanej trestnej veci boli podmienky nutnej obrany upravené značne prísnejšie (obranca mal užšie možnosti konať v nutnej obrane z hľadiska posudzovania primeranosti obrany útoku), než je tomu v súčasne platnom a účinnom Trestnom zákone.

Ďalším skutkovo porovnateľným príkladom je aj prípad, ktorého skutkové okolnosti sú popísané v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.01.1998, sp. zn. 1 Tzn 25/97 (R ČR 14/1999). Aj tu Najvyšší súd Českej republiky zamietnutím sťažnosti pre porušenie zákona podanú ministerkou spravodlivosti Českej republiky v neprospech obvineného potvrdil správnosť záverov nižších súdov, ktorými bol obžalovaný podľa § 226 písmeno b/ Trestného poriadku (teraz § 285 písmeno b/ Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) oslobodený spod obžaloby pre trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona, ktorého sa podľa obžaloby dopustil tak, že dňa 12.10.1993 v Hrádku nad Nisou riadil pod vplyvom alkoholu osobný automobil zn. Škoda 110, s ktorým bez dôvodu zastavil pred reštauráciou a herňou u skupiny jemu neznámych osôb, medzi ktorými sa nachádzal aj poškodený, s ktorým sa obvinený dostal do slovného stretu, pri ktorom ho poškodený napadol bez toho, aby mu spôsobil závažnejšie poranenie, pričom obvinený použil proti poškodenému zbrane a z legálne držanej pištole zn. ČZ vzor 85 kalibru 9 mm z bezprostrednej blízkosti šiestimi výstrelmi poškodeného ťažko zranil, takže poškodený dňa 23.02.1994 zomrel.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia je možné zistiť, že slovná roztržka medzi obvineným a poškodeným viedla k tomu, že útočník, vyhrážajúc sa obrancovi zabitím, obrancu najprv udrel päťou a následne kopol do tváre cez okno auta. Následne sa ho snažil z auta vytiahnuť, zatiaľ čo sa útočníkovi známi presúvali k autu. Obrancovi sa podarilo útočníka odstrániť a následne použiť svoju legálne držanú pištoľ tak, že na útočníka šesťkrát v rýchlom slede vystrelil, pričom už prvý z výstrelov, o ktorom obranca tvrdil, že išlo o výstrel varovný, zasiahol útočníka (tento bol od neho vzdialený 60 cm až 1 m). Najvyšší súd uzavrel, že s ohľadom na to, že obhajoba obrancu, že strelbou nemal v úmysle usmrtiť útočníka, nebola vyvrátená, keďže bol pri strelbe obmedzovaný v pohybe karosériou auta a že kvôli konaniu a vyhrážkam útočníka a konaniu jeho spoločníkov mohol mať obranca dôvodnú obavu o svoj život, nedošlo k excesu a obranca konal plne v medziach nutnej obrany. Najvyšší súd tu tiež konštatoval, že ochabnutie útoku poškodeného neznamenal ukončenie útoku. Významným tu je tiež hodnotenie najvyššieho súdu, že obvinený mohol mať veľmi dôvodnú obavu, že v prípade vytiahnutia z automobilu, ktorého karoséria mu poskytovala určitú pasívnu ochranu, hrozí jeho osobe závažná fyzická ujma od poškodeného, prípadne i jeho spoločníkov, a to s ohľadom na charakter už realizovaného napadnutia a vyhrážky. Obvinený sa preto mohol dôvodne domnievať, že bez toho, aby použil účinnú obranu, bude ohrozený na živote alebo bude vážnym spôsobom ohrozené jeho zdravie.

Aj s ohľadom na túto judikatúru bolo možné v danej veci a za daných skutkových okolností konanie obžalovaného N. C. subsumovať pod znaky konania v nutnej obrane.

Vo vzťahu k dôvodnosti obavy obžalovaného o svoj život a zdravie je pritom namieste poukázať na to, že jeho tvrdenia o opakovanom napadnutí v minulosti, neboli nijakým spôsobom vyvrátené. Hoci prokurátor v tejto súvislosti argumentuje tým, že ani jeden z predchádzajúcich útokov popísaných obžalovaným a jeho manželkou nebol nahlásený na políciu, v dôsledku čoho neexistujú o tom žiadne záznamy, takéto tvrdenie nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Z obsahu spisu a z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by bolo vôbec vykonané šetrenie za účelom preverenia, či obžalovaný alebo jeho manželka v minulosti telefonicky kontaktovali políciu za účelom nahlásenia nejakej udalosti, hoci takéto šetrenie je v silách a možnostiach orgánov činných v trestnom konaní a obžalovaný pritom uviedol, že v dvoch prípadoch útoky polícii telefonicky nahlásovali. Ak takéto šetrenie urobené nebolo, resp. neexistuje o ňom žiaden písomný záznam, nemožno usudzovať na to, že obžalovaný alebo jeho manželka rôzne formy napadnutia polícii neohlásili a z toho potom vyvodzovať príslušné závery. To platí rovnako aj v prípade, že takto nahlásené útoky neboli prešetrené (k čomu mohlo dôjsť z rôznych dôvodov). Tu opätovne dáva súd do pozornosti, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu alebo potvrdzovať akékoľvek skutočnosti, ktoré jeho vinu zmierňujú, ale naopak je úlohou a povinnosťou prokurátora preukázať vinu obžalovaného bez akýchkoľvek rozumných pochybností a ak to má význam pre rozhodnutie z hľadiska posudzovania všetkých okolností prípadu, je jeho povinnosťou obhajobné tvrdenia vyvrátiť. Inak je nutné postupovať v intenciách zásady v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného.

Okrem toho, obžalovaný nemusel mať strach o svoje zdravie alebo život iba na základe vlastných skúseností z minulosti, ale aj vzhľadom na stále častejšie neoprávnené fyzické útoky jednotlivcov alebo skupín osôb do fyzickej integrity iných, o ktorých mohol mať obžalovaný informácie sprostredkované (prostredníctvom médií, iných osôb a pod.). O vyššom počte takýchto útokov má súd poznatky z vlastnej rozhodovacej činnosti, pričom nie je výnimkou, že útok spočívajúci „len“ v jednom údere alebo v jednom kopnutí silnej intenzity do oblasti hlavy viedol k vážnym zraneniam, alebo aj k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, resp. bol spôsobilý viesť k takýmto následkom, pričom v týchto prípadoch k ťažkej ujme na zdraví a dokonca k smrti nedošlo iba v dôsledku rýchlej zdravotnej pomoci alebo preto, že pokračovaniu v útoku bolo zabránené inými osobami, resp. útokom napadnutej osoby. Aj z toho hľadiska možno celkom logicky usudzovať na opodstatnené obavy obžalovaného v čase trvajúceho útoku zo strany poškodených, najmä ak z hľadiska jeho vnímania vzniknutej situácie bolo útočníkov viac.

Pre právne posúdenie je potrebné za podstatnú okolnosť považovať aj to, že obžalovaný sa nezavinene dostal do kontaktu najskôr s tromi osobami a následne sa bránil útoku dvoch útočníkov, pričom predovšetkým zo strany poškodeného A. A. išlo o permanentný útok na obžalovaného. Poškodený M. E. evidentne útočil v prvých fázach útoku a následne počas útoku druhého poškodeného držal obžalovaného za bundu znemožňujúc mu pohyb. V rámci ďalšieho priebehu skutkového deja ide najmä o útoky poškodeného A. A. spoza poškodeného M. E., ktorý bol v bezprostrednej blízkosti obžalovaného a súčasne sa v blízkosti pohyboval aj svedok F. K.. Hoci sa v týchto fázach obžalovaný bránil predovšetkým útokom vedených poškodeným A. A., mohol odôvodnene aj naďalej za hrozbu považovať druhého z poškodených a dokonca aj menovaného svedka F. K., ktorý s poškodenými tvoril skupinu. Takáto ich do úvahy prichádzajúca súčinnosť predstavovala pre obžalovaného z hľadiska jeho predstáv hrozbu po celý čas trvania útoku, čo vyplýva predovšetkým zo samotného konania poškodeného M. E., ktorý obžalovaného napadol spolu s poškodeným A. A. L. E.. Z týchto hľadísk je opodstatnené presvedčenie obžalovaného, že čelí útoku útočníkov v presile, ktorí v spojení s ich telesnou konštrukciou stavali obžalovaného do zjavne nevýhodného postavenia (obžalovaný M. E. bol evidentne vyšší ako obžalovaný a poškodený A. A. svojou stavbou tela umožňoval vnímanie jeho osoby ako značne silného útočníka, čo umocňoval samotný jeho značne agresívny útok na obžalovaného) a vytvárali zrejmy priestor pre zvýšené obavy obžalovaného o svoj život a zdravie. K týmto aspektom potom pristupuje ťažký stupeň opitosti útočiacich poškodených, ktorí znižovali možnosti predvídateľnosti ich konania a v neposlednom rade tiež tá skutočnosť, že poškodeného A. A. v jeho konaní nezastavila ani vedomosť o tom, že obžalovaný má už v ruke nôž na svoju obranu, ktorý mal spočiatku v pravej ruke výlučne v rámci obranného postoja bez toho, aby ním aktívne útočil. K tomu došlo až následne po tom, čo poškodený A. A. vedomý si tejto skutočnosti opätovne útočil na obžalovaného, hoci ho tento najskôr miernejšou formou obrany od seba odstrčil, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem. Za danej situácie a stavu útočníkov nebolo možné predvídať, či sa ich konanie nebude ďalej stupňovať, a to so zreteľom na značne agresívny prejav najmä zomrelého poškodeného A. A. L. E.. Tu je potrebné zdôrazniť, že od brániaceho sa nemožno žiadať, aby vyčkával a spoliehal sa na náhodu, že škoda (následok), ktorá objektívne i podľa jeho predstavy z útoku hrozí, nenastane, a aby nepoužil primerané a dostupné prostriedky obrany, aby hroziaci útok znemožnil a útočníka zneškodnil (R 41/1980).

Vzhľadom na spôsob útoku poškodených je zrejmé, že ich konanie bolo úmyselné, smerujúce k ujme na zdraví obžalovanému s hrozbou aj možných ťažších následkov, čo opodstatnene muselo byť zjavné aj obžalovanému. Pre posúdenie konania obžalovaného v rovine nutnej obrany má význam aj to, že útok na jeho osoba sa stal v nočných hodinách a hoci sa v blízkosti miesta činu nachádzali aj ďalšie osoby (prechádzajúce povedľa konfliktné situácie), nikto sa obžalovaného nezastal a neprišiel mu na pomoc. Svetelné podmienky pritom nemožno považovať za ideálne ani za pouličného osvetlenia.

Jednou z ďalších skutočností významných pre právne posúdenie skutku (skutkov) obžalovaného, je stav jeho opitosti, ktorý so zreteľom na namerané hodnoty v čase po jeho zadržaní a spätný prepočet uskutočnený znalkyňou psychiatrickou predstavoval stredne ťažký až ťažký stupeň opitosti. Táto skutočnosť má právnu relevanciu s ohľadom na riziká spojené s neoprávneným útokom, ktoré je povinný znášať útočník. Hoci takéto riziko nemožno absolutizovať v zmysle povinnosti znášať akékoľvek dôsledky vyvolané útokom (dôsledky vyplývajúce z celkom zjavne neprimeranej obrany), je nepochybné, že toto riziko musí zahŕňať aj riziko spojené so stavom, v akom sa osoba, na ktorú sa útočí, nachádza. To evidentne predpokladá aj taký stav osoby obrancu, ktorý je pod výrazným vplyvom alkoholu. Ovplyvnenie alkoholom sa totiž prirodzene a logicky musí inak posudzovať u osoby útočníka, t. j. osoby, ktorá sa svojím konaním dopúšťa trestného činu, alebo iného protiprávneho

konania, a inak u osoby, ktorá v rozpore s právom nekoná. Právny poriadok a Trestný zákon osobitne poskytuje ochranu pred neoprávneným útokom iného každému, t. j. aj osobe, ktorá sa nachádza v stave opitosti. Pritom stav opitosti osoby obrancu, ktorá na neoprávnený útok na svoju osobu nedala žiadnu zámienku, má významný vplyv na jeho vnútorné psychické rozpoloženie, schopnosť vyhodnotiť hrozbu z podniknutého útoku vrátane odhadu sily útočníkov alebo možnosti zapojenia sa ďalších osôb do útoku na neho, schopnosť reakcie na takúto hrozbu, vlastné možnosti a schopnosti obrany, koordináciu pohybov a pod. To má potom dopad aj na posudzovanie zvýšenej miery bezbrannosti osoby obrancu a hľadanie, resp. využitie dostupných prostriedkov, ktoré účinnosť obrany z pohľadu obrancu zvyšujú. Všetky tieto otázky spojené s duševným rozpoložením obrancu, ktorý je v stredne ťažkom až ťažkom stupni opitosti, majú význam aj z hľadiska posudzovania primeranosti obrany. Inak povedané, útočník, ktorý neoprávnené útočí na osobu, ktorá sa nachádza v stave výrazne ovplyvnenom alkoholom, musí znášať zvýšené riziko vyvolané útokom, ktoré sa viaže a je spojené s týmto stavom obrancu. Takýto záver súdu má oporu aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky B 3/1983-15 (Bulletin Najvyššieho súdu Českej republiky), ktorý vyslovil, že primeranosť nutnej obrany je potrebné hodnotiť tiež so zreteľom na subjektívny stav osoby, ktorá odvracala útok, t. j. podľa toho, ako sa čin útočníka javil tomu, kto ho odvracal. Toto konštatovanie má význam aj na prejednávanú trestnú vec z hľadiska prezentovaných úvah súdu o tom, že za všetkých vyššie uvedených okolností v spojení so stredne ťažkým až ťažkým stavom opitosti obžalovaného N. C., ktorý sa inak správal neagresívne, nekonfliktne a ani inak nevhodne, nie je možné jeho obranu hodnotiť ako celkom zjavne neprimeranú. Konanie obžalovaného je teda potrebné v jeho prospech posudzovať aj z tohto hľadiska, teda v rovine duševného rozpoloženia vyvolaného obavou z útoku inej osoby/iných osôb, ovplyvneného aj stavom po požití alkoholu. V nadväznosti na uvedené je potrebné vysloviť taký záver, že osoba útočníka musí znášať riziká vyplývajúce z jeho konania aj pokiaľ ide o stav osoby, na ktorú útočí a ktorá sa bráni. Alebo inak povedané, ak riziko spojené s útokom znáša vždy útočiaca osoba, znáša ho o to viac, o čo viac je subjektívne vnímanie osoby obrancu ovplyvnené, hoc aj v dôsledku požitia alkoholu, ktorého konzumácia ani držba nie je protiprávnym konaním.

Všetkým vyššie zmieneným okolnostiam napokon zodpovedajú aj závery znalcov z odvetví psychiatria a psychológia. Znalčka psychiatrička vo svojom znaleckom posudku výslovne poukázala na to, že na spáchaní skutku a jeho priebehu sa do podstatnej miery podpísala aj opitosť zúčastnených. U obvineného alkohol spôsobil odbrzdzenie zábran, čo vyústilo k uvoľneniu tenzie a následnému pre obžalovaného netypickému, odbrzdenému a heteroagresívnemu správaniu. Ďalej uviedla, že v inkriminovaný večer, kedy sa skutok odohral, sa zrejme stupňovalo napätie medzi obžalovaným a poškodeným, pričom silný afektívny náboj u obžalovaného spôsobil, že jeho správanie a konanie malo za následok usmrtienie poškodeného A. A. a ublíženie na zdraví M. E.. Obžalovaný má rozvinuté vyššie city a vytvorený hodnotový systém. Znalčka tiež nevylúčila prítomnosť úzkostne depresívnej symptomatiky v čase pred skutkom, ale ani v čase skutku (vzhľadom k medikácii antidepresívami). Na tomto mieste súd ešte dopĺňa, že uvedené faktory významné pre posúdenie subjektívneho rozpoloženia obžalovaného v čase ním nevyvolaného a nezapríčiného konfliktu z hľadiska hodnotenia obrany voči útoku nie je možné dávať do súvislosti s otázkou, či obžalovaný vedel rozpoznať nebezpečenstvo vlastného konania a svoje konanie ovládať, ktorá má význam pre posúdenie príčetnosti alebo zmenšenej príčetnosti. Je totiž potrebné rozlišovať medzi príčetnosťou (zmenšenou príčetnosťou) a subjektívnym rozpoložením osoby obrancu vyvolaného útokom.

Znalčka psychologička vo vzťahu k osobe obžalovaného zistila, že sa u neho prejavuje sociálna naivita, očakáva, že dostane od ľudí to, čo dáva. Emocne je vyrovnaný, stabilný, s pevnou pôdou pod nohami a prevláda u neho racionálna kontrola nad emotivitou. Je citlivý a ľahko zraniteľný. Neprejavili sa u neho tendencie k impulzívnemu konaniu a z psychologického pohľadu možno predpokladať, že jeho konanie bolo determinované snahou ochrániť sa pred útočníkmi, ktorí boli v početnej prevahe. Vyšetrením neboli u obžalovaného zistené sklony k agresívnemu konaniu, ako trvalá súčasť štruktúry osobnosti. K uvedeným záverom znalčka na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný bol vo veľmi vypätej emočnej situácii.

Uvedené závery znalcov odôvodňujú konštatovanie, že jedinou snahou obžalovaného bolo ubrániť sa viacerým útočníkom, pričom jeho konanie bolo dôsledkom silného afektívneho náboja evidentne podmieneného útokom zo strany poškodených a stavom obžalovaného pod vplyvom alkoholu, ktorý by tak bolo možné vyhodnocovať aj v rovine splnenia podmienok v zmysle § 25 odsek 3 Trestného zákona

(súd má však za to, že v danom konkrétnom prípade ide o nutnú obranu už podľa § 25 odsek 1 Trestného zákona v spojení s § 25 odsek 2 Trestného zákona a contrario).

Z hľadiska všetkých vyššie podrobne rozvedených atribútov vrátane okolností vzťahujúcich sa k osobe útočníkov a k osobe obrancu možno dospieť k záveru, že obrana obžalovaného nebola celkom zjavne (celkom očividne) neprimeraná, nakoľko súhrn všetkých rozhodných skutkových okolností nedáva žiaden relevantný podklad pre záver o vybočení obžalovaného z hraníc nutnej obrany.

Čo sa týka bodného poranenia v oblasti hrudníka zadokumentovaného u poškodeného M. E. znaleckým posudkom, nie je hodnoverne preukázané, za akých okolností k nemu došlo, či išlo o cieľené smerovanie noža obžalovaným do tejto oblasti tela poškodeného v snahe zabrániť ďalšiemu konaniu poškodeného, alebo išlo o náhodný a necieľený kontakt vyplývajúci z konfliktu a jeho priebehu, ktorý by mohol spôsobiť poranenie zodpovedajúce priamemu bodnutiu. Rovnako nie je zrejmé, kde a presne v akom časovom okamihu k tomuto zraneniu poškodeného došlo, nakoľko táto skutočnosť nie je zachytená obrazovým záznamom. Jediným ďalším dôkazom (popri predmetnom znaleckom posudku), o ktorý by sa v tejto súvislosti bolo možné opierať, je výpoveď samotného poškodeného M. E., ktorý uviedol, že ako A. začal padať na zem a ten neznámy chlap chcel utiecť, tak ho chytil za bundu a on ho nožom pichol do hrude, v dôsledku čoho ho potom pustil a on začal utekať. V konaní nebol produkován žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné usudzovať na úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví alebo smrť a ktorý by odôvodňoval záver o konaní obžalovaného mimo rámca nutnej obrany.

Ak by aj súd vôbec mohol vychádzať z výpovede tohto poškodeného (pochybnosti o vierohodnosti menovaného svedka súd vysvetlil na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku), nebolo by možné takéto konanie obžalovaného hodnotiť inak, ako konanie v medziach nutnej obrany, resp. maximálne v rovine obrany putatívnej (domnelej), ktorá by mohla odôvodňovať iba vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti za čin spáchaný z nedbanlivosti. Nakoľko však následok spôsobený u tohto poškodeného z nedbanlivosti nenastal (poškodenému nebolo spôsobené ani ublíženie na zdraví, nieto ešte ťažká ujma na zdraví), je trestná zodpovednosť obžalovaného aj v tomto prípade vylúčená (príprava a pokus sú možné len pri úmyselnom trestnom čine). Avšak nedôvodnou by bola aj zodpovednosť za nedbanlivostný trestný čin, keďže so zreteľom na všetky okolnosti prípadu by bol ťažko udržateľný záver o tom, že omyl obžalovaného spočíval aspoň v nedbanlivosti (primerane § 16 Trestného zákona). Pokiaľ ide o samotnú nutnú obranu platí v podstate všetko, čo bolo uvedené vyššie. Ak poškodený na obžalovaného neútočil a išlo iba o konanie v zmysle jeho tvrdenia, obžalovaný sa s ohľadom na predchádzajúce fázy útoku a už popísané skutočnosti vrátane počtu útočníkov a jeho subjektívne vnímanie, mohol opodstatnene domnievať, že útok hrozí a bude pokračovať a prípadná mylná predstava obžalovaného o tejto skutočnosti by nebola pokrytá ani nedbanlivosťou. Všetky skutkové okolnosti odôvodňujúce takýto záver už boli zo strany súdu popísané a súd nepovažuje za potrebné ich v tejto súvislosti opakovať. S poukazom na samotné vyjadrenie poškodeného a všetky časové a logické súvislosti vyplývajúce z ustáleného skutkového stavu je zrejmé, že použitie noža obžalovaným bolo vedené výlučne jeho snahou vymaniť sa z držania poškodeným. Tomu nasvedčuje aj slabá intenzita bodnutia potvrdená znalcom prof. MUDr. Jozefom Lohmertom, CSc. Spôsob použitia noža, ako ani žiadna ďalšia skutočnosť nenasvedčuje tomu, že by obžalovaný mal v úmysle spáchať trestný čin alebo že by išlo o prejav pomsty. V konečnom dôsledku je takýto záver odôvodnený aj tým, že obžalovaný následne z daného miesta ihneď odišiel.

Prezentované úvahy a závery súdu vzťahujúce sa k prípadnej putatívnej obrane obžalovaného by boli plne použiteľné aj pri skutku, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť v momente, keď ho kričiaci poškodený M. E. dobehol pri odchode z miesta prvého útoku zo strany poškodených. Vzhľadom na prejavy správania sa menovaného poškodeného (krik a beh poškodeného smerom k obžalovanému, ktorý bol k nemu chrptom), ako aj jazyková bariéra u oboch, opätovne mohla vzbudiť u obžalovaného odôvodnené obavy o svoje zdravie a život v dôsledku jeho predstavy o ďalšom útoku poškodeného. Aj v tomto prípade platí vyššie konštatovaná neopodstatnenosť záveru, v zmysle ktorého by omyl obžalovaného o tom, že útok hrozí, spočíval aspoň v nedbanlivosti. To opätovne vyplýva zo všetkých rozhodných a súdom ustálených skutkových okolností. Ani v tomto prípade pritom nenastal následok spôsobený z nedbanlivosti, na základe čoho vyvodzovanie trestnej zodpovednosti vôbec neprichádza do úvahy.

Ako však už súd uviedol vo svojich skutkových zisteniach, pri tomto skutku vychádzal zo zásady in dubio pro reo a konanie poškodeného M. E. posúdil ako ďalší útok vedený na obžalovaného tak, ako o tom vypovedal svedok V. F.. V tomto smere preto možno konanie obžalovaného považovať za konanie plne v

súlade s podmienkami nutnej obrany, nakoľko obžalovaný odvracal útok priamo a bezprostredne hroziaci a spôsobom, ktorý určite nie je možné považovať za zjavne neprimeraný. To je dané tým, že podľa výpovede menovaného svedka chcel poškodený zaútočiť na obžalovaného úderom, pričom obžalovaný bol v tom čase k nemu chrbtom, t. j. útok bol vedený zozadu. Z tohto hľadiska nie je možné považovať otočenie sa obžalovaného tvárou v tvár poškodenému v čase, keď bol tento bezprostredne za ním, a okamžité zahnanie sa jedenkrát nožom /švihom/ na poškodeného, za celkom zjavne neprimerané povaha a intenzita útoku, obzvlášť so zreteľom na akustický /zvukový/ prejav poškodeného, ktorý na obžalovaného kričal a za predchádzajúceho útoku poškodených na osobu obžalovaného. V ostatnom možno poukázať na všetky ďalšie okolnosti, o ktorých sa súd zmieňoval v odôvodnení tohto rozsudku nevynímajúc okolnosti vzťahujúce sa k poškodeným ako útočníkom a obžalovanému ako obrancovi.

V ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku považuje súd za žiaduce vyjadriť sa aj k ďalším argumentom prokurátora, ktorými sa snažil podporiť záver o vine obžalovaného.

Čo sa týka skutočnosti, že obžalovaný mal pri sebe dva nože a boxer, čo podľa obžaloby dokazuje, že bol na prípadný konflikt pripravený a v prípade potreby bol odhodlaný a najmä uzrozumený s použitím prinesených zbraní voči osobe, s ktorou sa dostane do konfliktu, súd poznamenáva, že z právneho hľadiska je úplne nepodstatné, či osoba, ktorá sa bráni útoku voči vlastnej telesnej integrite, má pri sebe jeden, dva alebo viac nožov, prípadne aj inú vec, ktorú možno považovať za zbraň (tzv. boxer), ak nosenie takýchto predmetov nie je právom zakázané a ak ich má pri sebe na obranu a tieto aj výlučne na svoju obranu použije, pričom súčasne neprekročí hranice nutnej obrany. V opačnom prípade by sa napríklad na každého držiteľa strelnej zbrane, ktorý má na jej držanie povolenie s oprávnením nosiť takúto zbraň pri sebe (zbrojný preukaz - § 15 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ale aj na každého, kto nosí rôzne predmety na svoju obranu napríklad v osobnom motorovom vozidle (teleskopický obušok, bejzbalová palica a pod.) v prípade, že tieto použije výlučne na svoju obranu, vopred hľadelo (mohlo hľadiť) ako na osobu s odhodlaním a uzrozumením ich použiť v zmysle prokurátorom zvolenej interpretácie, teda v podstate v zmysle jej úmyslu spáchať trestný čin obdobne, ako je tomu v zmysle argumentácie prokurátora v tomto prípade. Takýto základ uvažovania je z právneho hľadiska neakceptovateľný a argumentácia v tomto smere absolútne bez akéhokoľvek právneho významu. Je vecou každého jednotlivca, či pri sebe nosí nejakú vec - predmet (nož, boxer, za zákonom stanovených podmienok aj strelnú zbraň a pod.) na svoju prípadnú obranu, ak tým neporušuje zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Pocit obáv je výsostne individuálnou záležitosťou jednotlivca, ktorý môže vyplývať nielen z vlastnej skúsenosti, ale aj zo skúseností iných ľudí, prípadne informácii sprostredkovaných médiami tak, ako na to už súd poukázal, a preto skutočnosť, že niekto má pri sebe zbraň na svoju obranu, nemôže bez ďalšieho tvoriť podporný argument pre záver o prekročení medzí nutnej obrany. Odhodlanie použiť zbraň na svoju obranu, či už pasívne za účelom odstrašenia útočníka alebo aktívne, je tak logickou predstavou obrancu, bez ktorej by jej nosenie nemalo žiaden zmysel. V tejto súvislosti je potrebné zopakovať, že nutná obrana voči útoku na záujem chránený Trestným zákonom je konaním právom aprobovaným (dovoleným). Právne významná teda nie je skutočnosť, že obžalovaný mal pri sebe dva nože a boxer, ale iba a výlučne to, ako a za akých okolností ich na svoju obranu použil. Okrem toho, obžalovaný z uvedených vecí za vyššie ustálených okolností použil na svoju obranu jeden nož.

Ďalšie tvrdenie prokurátora, v zmysle ktorého je správanie, kedy sa osoba vyzbrojená chladnými a útočnými zbraňami pohybuje medzi ľuďmi a v prípade akéhokoľvek konfliktu tieto jednoznačne a rozhodne použije, je extrémne nebezpečné pre spoločnosť, považuje súd za tvrdenie zavádzajúce, ktoré evokuje záver, že obžalovaný bol pripravený ich použiť v akomkoľvek konflikte, teda nielen vyvolaným inou osobou, čo je tvrdenie bez akéhokoľvek relevantného podkladu a akákoľvek úvaha v tomto smere nemá základ v žiadnom z vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o svedka Q. C., ktorému podľa prokurátora obžalovaný nepripadal opitý, súd pripomína, že takéto vyjadrenie svedka je v priamom rozpore s inými vo veci vykonanými dôkazmi (obrazový záznam, nameraná hodnota alkoholu v dychu obžalovaného a jej prepočet na čas spáchania skutku), pričom vierohodnosť výpovede tohto svedka je spochybnená samotným obsahom jeho výpovede a skutočnosťami z nej vyplývajúcimi. Ako totiž vypovedal na hlavnom pojednávaní, obžalovaného, ktorého poznal ako zákazníka v ich klube, mal stretnúť v noci v čase po spáchaní skutku, pričom obžalovaný mu mal spomenúť, že malo dôjsť k tomu konfliktu, že sa pobil a že je možné, že niekomu aj vážnejšie ublížil.

Ďalej sa svedok vyjadril v tom smere, že podľa tvrdenia obžalovaného mal konflikt vzniknúť ohľadne toho, že chcel taxík, pričom tento taxík potrebovali aj tí traja ďalší ľudia, s ktorými sa začal hádať o taxík, že tam došlo k nejakému konfliktu a následne k nejakej bitke. V zmysle jeho predchádzajúcej výpovede (dňa 20.10.2017) mu mal obžalovaný uviesť, že ho napadli traja Slováci, ktorí mu dali pocítiť, že je cudzinec, následne vytiahol pri tej potýčke nôž, zahnal sa a jedného z útočníkov trafil do krku. Potom mu povedal, že išiel ďalej a nôž hodil do kanála. Svedok pritom sám pripustil, že asi niekde v médiách zachytil niečo o taxíku, rovnako pripustil, že v čase medzi spáchaním skutku a svojou výpoveďou sa dozvedel o podrezaní.

Vzhľadom na to, že na základe vykonaných dôkazov je zrejmé, že taxík nezohral absolútne žiadnu rolu ohľadne útoku poškodených a následnej obrany obžalovaného a o svedkom zmienenej úlohe taxíka v predmetnej trestnej veci sa mylne a na základe nesprávnych informácií hovorilo a písalo v médiách, je nepochybné, že svedok má tendencie preberať sprostredkované informácie a tieto zamieňať za skutočnosti osobne zažité alebo jemu osobne poskytnuté. To sa potom v plnej miere vzťahuje na celú jeho výpoveď vrátane toho, že mu obžalovaný mal povedať o tom, čo vykonal a ako sa správal bezprostredne po skutku, keďže o všetkých týchto skutočnostiach (zahŕňajúcich napríklad aj odhodenie noža do kanála) informovali médiá ešte pred prvou výpoveďou tohto svedka.

Súd sa taktiež nestotožňuje s takou interpretáciou správania sa obžalovaného v čase po čine, ako sa o to snažil prokurátor v rámci svojej záverečnej reči. Skutočnosť, že obžalovaný pokojným krokom odišiel z miesta činu, zbavil sa noža a následne sa voľne pohyboval po meste, nesvedčí o racionálnom správaní sa obžalovaného, ktoré by zodpovedalo spáchaniu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona. Naopak, v prípade úmyslu obžalovaného spáchať uvedený trestný čin, by bolo opodstatnené predpokladať úplne iné správanie sa obžalovaného po skutku, nie pokojný odchod z miesta činu a voľný pohyb po meste. V súvislosti so správaním sa obžalovaného po skutku v čase jeho zadržania považuje súd za žiaduce tiež poukázať na to, že ani správanie obžalovaného v tomto momente nebolo také, ako sa to snažili vo svojich výpovediach opísať svedkovia V. V. a P. L. (príslušníci Policajného zboru). Ich výpovede, v rámci ktorých poukazovali na nervózne správanie obžalovaného, jeho odpoveď na výzvu, že nemá pri sebe nôž, že sa následne snažil siahnuť do vaku, kde mal nôž, v čom mal následne pokračovať v „jednom kuse“, sa vykonaným dokazovaním ukázali ako nepravdivé a zavádzajúce. Z kamerového záznamu zachytávajúceho priebeh zadržania obžalovaného žiadna menovanými svedkami uvádzaná okolnosť nevyplýva, a už vôbec nie, že by obžalovaný chcel siahnuť po noži. Naopak, z kamerového záznamu je viac než evidentné, že obžalovaný reagoval na výzvu takým spôsobom, v rámci ktorého si iba zdvihol bundu za tým účelom, aby príslušníkom Policajného zboru ukázal nôž vo vaku bez akejkoľvek snahy o jeho uchopenie. Je skutočne zarážajúce (mierne povedané), že práve príslušníci Policajného zboru takto skreslene vypovedajú o okolnostiach vzťahujúcich sa k správaniu zadrživanej osoby.

Napokon za nenáležitý považuje súd aj argument prokurátora o rozporoch vo výpovediach obžalovaného a jeho manželky - svedkyne R. C., ktoré opiera o ich tvrdenie, že z dôvodu rasových útokov obžalovaný nechodil do spoločnosti, pracoval z domu a nepoužíval ani hromadnú dopravu, avšak následne uvádzajú, že obžalovaný sa štandardne chodil baviť do mesta, mal rád spoločnosť a ľudí. Odhladnuc od toho, že takýto rozpor by nemal žiaden relevantný význam pre právne posúdenie skutku a rozhodnutie v merite veci, podľa názoru súdu ich vyjadrenia nie je opodstatnené považovať za vzájomne rozporné. Svedkyňa R. C. sa výslovne zmienila o tom, že obžalovaný z uvedených dôvodov nechodil do spoločnosti cez deň, pričom skutočnosť, že obžalovaný chodil občasne (napr. raz za týždeň večer) do mesta neneguje ich prípadnú negatívnu skúsenosť s predchádzajúcimi útokmi na osobu obžalovaného, ako ani ich tvrdenie, že obžalovaný nechodil do spoločnosti, čo významovo môže predstavovať výrazne obmedzenie spoločenského života obžalovaného oproti minulosti. Asi ťažko si možno predstaviť, že by podobné útoky, o akých sa zmieňoval obžalovaný a jeho manželka, viedli k úplnej rezignácii obžalovaného na akýkoľvek pohyb po meste, v ktorom žije a pracuje, a preto práve v takomto kontexte je potrebné ich vyjadrenie posudzovať.

Sumarizujúc výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania a z ich vyhodnotenia súd uzatvára, že skutok vymedzený vo výrokovvej časti tohto rozsudku nie je možné právne posúdiť ako stíhaný trestný čin, resp. ako žiaden trestný čin upravený v osobitnej časti Trestného zákona z dôvodu existencie okolností vylučujúcej protiprávnosť činu upravenej v § 25 Trestného zákona.

Hoci súd dospel k záveru, že obrana obžalovaného nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, považuje súd za odôvodnené konštatovať, že vyvodzovanie trestnej zodpovednosti obžalovaného by v danej trestnej veci bolo vylúčené aj pri tzv. intenzívnom excese z dôvodu silného rozrušenia vyvolaného útokom (§ 25 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona). Uvedenému nasvedčuje nielen samotný spôsob a priebeh útoku a počet útočníkov, ale aj skutočnosti zistené znalcami psychiatrom a psychológom. Zistený silný afektívny náboj u obžalovaného v čase skutku odôvodnený vypätou emočnou situáciou v kontexte jeho inak flegmatického temperamentu s rozvinutými vyššími citmi a vytvoreným hodnotovým systémom, s možnou prítomnosťou úzkostne depresívnej symptomatiky a stavom značnej opitosti, konštatovaná determinácia jeho konania snahou ochrániť sa pred útočníkmi, ktorí boli v početnej prevahe, ako aj absencia sklonov k agresívnemu konaniu a zistená prevaha racionálnej zložky nad emotívnu, v plnej miere odôvodňuje záver, že obžalovaný bol v stave silného rozrušenia spôsobeného útokom. Hoci znalkyňa psychiatrička v znaleckom posudku poukázala na afekt hnevu, je podľa názoru súdu v danej trestnej veci odôvodnené uvažovať skôr v rovine afektu rozčúlenia v kombinácii s afektom strachu, čo vyplýva zo všetkých ďalších už uvedených skutkových okolností v spojení s osobnostnými charakteristikami obžalovaného, okolnosťami významnými z hľadiska možností subjektívneho vnímania obžalovaného vo vzťahu k danej situácii a konštatovanou značne vypätou emočnou situáciou. Takýto záver by bolo možné oprieť aj o odbornú literatúru z hľadiska rozlišovania afektu hnevu, rozčúlenia, úzkosti, strachu a pod., čo však súd nepovažuje za nevyhnutné, nakoľko ani afekt hnevu nevyklučuje konanie v nutnej obrane (R ČR 13/2010 - Uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 26.02.2009, sp. zn. 6 Tdo 1347/2008). Naopak, aj v takomto prípade by bolo so zreteľom na dikciu § 25 odsek 3 Trestného zákona a v ňom upravený demonštratívny výpočet prejavov silného rozrušenia spôsobeného útokom, vychádzať zo stavu emočného rozpoloženia brániacej sa osoby, pokiaľ takýto stav je dôsledkom útoku. Afekt sa všeobecne v odbornej literatúre definuje ako náhla búrka emócií alebo prudká a rýchla zmena emócií, ktorá má veľmi konkrétne zameranie a objavuje sa ako reakcia na podnet, ktorý jednotlivca vydráždi k uvoľneniu silného emočného napätia. Na základe uvedeného by teda aj znalcami zistený stav silného emočného vypätia obžalovaného a afektívny náboj nevyhnutne museli viesť k záveru o existencii silného rozrušenia spôsobeného útokom poškodených tak, ako to má na zreteľ znenie § 25 odsek 3 Trestného zákona.

V nadväznosti na uvedené však súd opakuje, že obrana obžalovaného z už uvedených dôvodov nebola celkom zjavne neprimeraná útoku a na tomto základe má vyššie prezentovaná úvaha súdu iba subsidiárny charakter.

S poukazom na ustanovenia Trestného zákona upravujúce nutnú obranu, príslušnú judikatúru vzťahujúcu sa k tejto okolnosti vylučujúcej protiprávnosť a na všetky vyššie uvedené preukázané skutočnosti a právne úvahy súdu, ktorými sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, rozhodol súd o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno b/ Trestného zákona tak, ako je to uvedené v enunciacii tohto rozsudku a z tohto dôvodu obligatórne odkázal poškodených s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces v súlade s § 288 odsek 3 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže obžalovaný a prokurátor podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava I, o ktorom bude rozhodovať Krajský súd v Bratislave. V rovnakej lehote s obžalovaným môžu podať odvolanie v jeho prospech aj príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Poškodený môže odvolanie podať pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.